NB18

UNITED NATIONS CONVENTION AGAINST TRANSNATIONAL ORGANIZED CRIME

UNITED NATIONS
2000

UNITED NATIONS CONVENTION AGAINST TRANSNATIONAL ORGANIZED CRIME

Article 1
Statement of purpose

The purpose of this Convention is to promote cooperation to prevent and combat transnational organized crime more effectively.

Article 2
Use of terms

For the purposes of this Convention:

(a) "Organized criminal group" shall mean a structured group of three or more persons, existing for a period of time and acting in concert with the aim of committing one or more serious crimes or offences established in accordance with this Convention, in order to obtain, directly or indirectly, a financial or other material benefit;

(b) "Serious crime" shall mean conduct constituting an offence punishable by a maximum deprivation of liberty of at least four years or a more serious penalty;

(c) "Structured group" shall mean a group that is not randomly formed for the immediate commission of an offence and that does not need to have formally defined roles for its members, continuity of its membership or a developed structure;

(d) "Property" shall mean assets of every kind, whether corporeal or incorporeal, movable or immovable, tangible or intangible, and legal documents or instruments evidencing title to, or interest in, such assets;

(e) "Proceeds of crime" shall mean any property derived from or obtained, directly or indirectly, through the commission of an offence;

(f) "Freezing" or "seizure" shall mean temporarily prohibiting the transfer, conversion, disposition or movement of property or temporarily assuming custody or control of property on the basis of an order issued by a court or other competent authority;

(g) "Confiscation", which includes forfeiture where applicable, shall mean the permanent deprivation of property by order of a court or other competent authority;

(h) "Predicate offence" shall mean any offence as a result of which proceeds have been generated that may become the subject of an offence as defined in article 6 of this Convention;

(i) "Controlled delivery" shall mean the technique of allowing illicit or suspect consignments to pass out of, through or into the territory of one or

more States, with the knowledge and under the supervision of their competent authorities, with a view to the investigation of an offence and the identification of persons involved in the commission of the offence;

(j) "Regional economic integration organization" shall mean an organization constituted by sovereign States of a given region, to which its member States have transferred competence in respect of matters governed by this Convention and which has been duly authorized, in accordance with its internal procedures, to sign, ratify, accept, approve or accede to it; references to "States Parties" under this Convention shall apply to such organizations within the limits of their competence.

Article 3
Scope of application

1. This Convention shall apply, except as otherwise stated herein, to the prevention, investigation and prosecution of:

(a) The offences established in accordance with articles 5, 6, 8 and 23 of this Convention; and

(b) Serious crime as defined in article 2 of this Convention;

where the offence is transnational in nature and involves an organized criminal group.

2. For the purpose of paragraph 1 of this article, an offence is transnational in nature if:

(a) It is committed in more than one State;

(b) It is committed in one State but a substantial part of its preparation, planning, direction or control takes place in another State;

(c) It is committed in one State but involves an organized criminal group that engages in criminal activities in more than one State; or

(d) It is committed in one State but has substantial effects in another State.

Article 4
Protection of sovereignty

1. States Parties shall carry out their obligations under this Convention in a manner consistent with the principles of sovereign equality and territorial integrity of States and that of non-intervention in the domestic affairs of other States.

2. Nothing in this Convention entitles a State Party to undertake in the territory of another State the exercise of jurisdiction and performance of functions that are reserved exclusively for the authorities of that other State by its domestic law.

Article 5
Criminalization of participation in an organized criminal group

1. Each State Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to establish as criminal offences, when committed intentionally:

(a) Either or both of the following as criminal offences distinct from those involving the attempt or completion of the criminal activity:

(i) Agreeing with one or more other persons to commit a serious crime for a purpose relating directly or indirectly to the obtaining of a financial or other material benefit and, where required by domestic law, involving an act undertaken by one of the participants in furtherance of the agreement or involving an organized criminal group;

(ii) Conduct by a person who, with knowledge of either the aim and general criminal activity of an organized criminal group or its intention to commit the crimes in question, takes an active part in:

a. Criminal activities of the organized criminal group;

b. Other activities of the organized criminal group in the knowledge that his or her participation will contribute to the achievement of the above-described criminal aim;

(b) Organizing, directing, aiding, abetting, facilitating or counselling the commission of serious crime involving an organized criminal group.

2. The knowledge, intent, aim, purpose or agreement referred to in paragraph 1 of this article may be inferred from objective factual circumstances.

3. States Parties whose domestic law requires involvement of an organized criminal group for purposes of the offences established in accordance with paragraph 1 (a) (i) of this article shall ensure that their domestic law covers all serious crimes involving organized criminal groups. Such States Parties, as well as States Parties whose domestic law requires an act in furtherance of the agreement for purposes of the offences established in accordance with paragraph 1 (a) (i) of this article, shall so inform the Secretary-General of the United Nations at the time of their signature or of deposit of their instrument of ratification, acceptance or approval of or accession to this Convention.

Article 6
Criminalization of the laundering of proceeds of crime

1. Each State Party shall adopt, in accordance with fundamental principles of its domestic law, such legislative and other measures as may be necessary to establish as criminal offences, when committed intentionally:

(a) (i) The conversion or transfer of property, knowing that such property is the proceeds of crime, for the purpose of concealing or disguising the illicit origin of the property or of helping any person who is involved in the commission of the predicate offence to evade the legal consequences of his or her action;

(ii) The concealment or disguise of the true nature, source, location, disposition, movement or ownership of or rights with respect to property, knowing that such property is the proceeds of crime;

(b) Subject to the basic concepts of its legal system:

(i) The acquisition, possession or use of property, knowing, at the time of receipt, that such property is the proceeds of crime;

(ii) Participation in, association with or conspiracy to commit, attempts to commit and aiding, abetting, facilitating and counselling the commission of any of the offences established in accordance with this article.

2. For purposes of implementing or applying paragraph 1 of this article:

(a) Each State Party shall seek to apply paragraph 1 of this article to the widest range of predicate offences;

(b) Each State Party shall include as predicate offences all serious crime as defined in article 2 of this Convention and the offences established in accordance with articles 5, 8 and 23 of this Convention. In the case of States Parties whose legislation sets out a list of specific predicate offences, they shall, at a minimum, include in such list a comprehensive range of offences associated with organized criminal groups;

(c) For the purposes of subparagraph (b), predicate offences shall include offences committed both within and outside the jurisdiction of the State Party in question. However, offences committed outside the jurisdiction of a State Party shall constitute predicate offences only when the relevant conduct is a criminal offence under the domestic law of the State where it is committed and would be a criminal offence under the domestic law of the State Party implementing or applying this article had it been committed there;

(d) Each State Party shall furnish copies of its laws that give effect to this article and of any subsequent changes to such laws or a description thereof to the Secretary-General of the United Nations;

(e) If required by fundamental principles of the domestic law of a State Party, it may be provided that the offences set forth in paragraph 1 of this article do not apply to the persons who committed the predicate offence;

(f) Knowledge, intent or purpose required as an element of an offence set forth in paragraph 1 of this article may be inferred from objective factual circumstances.

Article 7
Measures to combat money-laundering

1. Each State Party:

(a) Shall institute a comprehensive domestic regulatory and supervisory regime for banks and non-bank financial institutions and, where appropriate, other bodies particularly susceptible to money-laundering, within its competence, in order to deter and detect all forms of money-laundering, which regime shall emphasize requirements for customer identification, record-keeping and the reporting of suspicious transactions;

(b) Shall, without prejudice to articles 18 and 27 of this Convention, ensure that administrative, regulatory, law enforcement and other authorities dedicated to combating money-laundering (including, where appropriate under domestic law, judicial authorities) have the ability to cooperate and exchange information at the national and international levels within the conditions prescribed by its domestic law and, to that end, shall consider the establishment of a financial intelligence unit to serve as a national centre for the collection, analysis and dissemination of information regarding potential money-laundering.

2. States Parties shall consider implementing feasible measures to detect and monitor the movement of cash and appropriate negotiable instruments across their borders, subject to safeguards to ensure proper use of information and without impeding in any way the movement of legitimate capital. Such measures may include a requirement that individuals and businesses report the cross-border transfer of substantial quantities of cash and appropriate negotiable instruments.

3. In establishing a domestic regulatory and supervisory regime under the terms of this article, and without prejudice to any other article of this Convention, States Parties are called upon to use as a guideline the relevant initiatives of regional, interregional and multilateral organizations against money-laundering.

4. States Parties shall endeavour to develop and promote global, regional, subregional and bilateral cooperation among judicial, law enforcement and financial regulatory authorities in order to combat money-laundering.

Article 8
Criminalization of corruption

1. Each State Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to establish as criminal offences, when committed intentionally:

(a) The promise, offering or giving to a public official, directly or indirectly, of an undue advantage, for the official himself or herself or another person or entity, in order that the official act or refrain from acting in the exercise of his or her official duties;

(b) The solicitation or acceptance by a public official, directly or indirectly, of an undue advantage, for the official himself or herself or another person or entity, in order that the official act or refrain from acting in the exercise of his or her official duties.

2. Each State Party shall consider adopting such legislative and other measures as may be necessary to establish as criminal offences conduct referred to in paragraph 1 of this article involving a foreign public official or international civil servant. Likewise, each State Party shall consider establishing as criminal offences other forms of corruption.

3. Each State Party shall also adopt such measures as may be necessary to establish as a criminal offence participation as an accomplice in an offence established in accordance with this article.

4. For the purposes of paragraph 1 of this article and article 9 of this Convention, "public official" shall mean a public official or a person who provides a public service as defined in the domestic law and as applied in the criminal law of the State Party in which the person in question performs that function.

Article 9
Measures against corruption

1. In addition to the measures set forth in article 8 of this Convention, each State Party shall, to the extent appropriate and consistent with its legal system, adopt legislative, administrative or other effective measures to promote integrity and to prevent, detect and punish the corruption of public officials.

2. Each State Party shall take measures to ensure effective action by its authorities in the prevention, detection and punishment of the corruption of public officials, including providing such authorities with adequate independence to deter the exertion of inappropriate influence on their actions.

Article 10
Liability of legal persons

1. Each State Party shall adopt such measures as may be necessary, consistent with its legal principles, to establish the liability of legal persons for participation in serious crimes involving an organized criminal group and for the offences established in accordance with articles 5, 6, 8 and 23 of this Convention.

2. Subject to the legal principles of the State Party, the liability of legal persons may be criminal, civil or administrative.

3. Such liability shall be without prejudice to the criminal liability of the natural persons who have committed the offences.

4. Each State Party shall, in particular, ensure that legal persons held liable in accordance with this article are subject to effective, proportionate and dissuasive criminal or non-criminal sanctions, including monetary sanctions.

Article 11
Prosecution, adjudication and sanctions

1. Each State Party shall make the commission of an offence established in accordance with articles 5, 6, 8 and 23 of this Convention liable to sanctions that take into account the gravity of that offence.

2. Each State Party shall endeavour to ensure that any discretionary legal powers under its domestic law relating to the prosecution of persons for offences covered by this Convention are exercised to maximize the effectiveness of law enforcement measures in respect of those offences and with due regard to the need to deter the commission of such offences.

3. In the case of offences established in accordance with articles 5, 6, 8 and 23 of this Convention, each State Party shall take appropriate measures, in accordance with its domestic law and with due regard to the rights of the defence, to seek to ensure that conditions imposed in connection with decisions on release pending trial or appeal take into consideration the need to ensure the presence of the defendant at subsequent criminal proceedings.

4. Each State Party shall ensure that its courts or other competent authorities bear in mind the grave nature of the offences covered by this Convention when considering the eventuality of early release or parole of persons convicted of such offences.

5. Each State Party shall, where appropriate, establish under its domestic law a long statute of limitations period in which to commence proceedings for any offence covered by this Convention and a longer period where the alleged offender has evaded the administration of justice.

6. Nothing contained in this Convention shall affect the principle that the description of the offences established in accordance with this Convention and of the applicable legal defences or other legal principles controlling the lawfulness of conduct is reserved to the domestic law of a State Party and that such offences shall be prosecuted and punished in accordance with that law.

Article 12
Confiscation and seizure

1. States Parties shall adopt, to the greatest extent possible within their domestic legal systems, such measures as may be necessary to enable confiscation of:

(a) Proceeds of crime derived from offences covered by this Convention or property the value of which corresponds to that of such proceeds;

(b) Property, equipment or other instrumentalities used in or destined for use in offences covered by this Convention.

2. States Parties shall adopt such measures as may be necessary to enable the identification, tracing, freezing or seizure of any item referred to in paragraph 1 of this article for the purpose of eventual confiscation.

3. If proceeds of crime have been transformed or converted, in part or in full, into other property, such property shall be liable to the measures referred to in this article instead of the proceeds.

4. If proceeds of crime have been intermingled with property acquired from legitimate sources, such property shall, without prejudice to any powers relating to freezing or seizure, be liable to confiscation up to the assessed value of the intermingled proceeds.

5. Income or other benefits derived from proceeds of crime, from property into which proceeds of crime have been transformed or converted or from property with which proceeds of crime have been intermingled shall also be liable to the measures referred to in this article, in the same manner and to the same extent as proceeds of crime.

6. For the purposes of this article and article 13 of this Convention, each State Party shall empower its courts or other competent authorities to order that bank, financial or commercial records be made available or be seized. States Parties shall not decline to act under the provisions of this paragraph on the ground of bank secrecy.

7. States Parties may consider the possibility of requiring that an offender demonstrate the lawful origin of alleged proceeds of crime or other property liable to confiscation, to the extent that such a requirement is consistent with the principles of their domestic law and with the nature of the judicial and other proceedings.

8. The provisions of this article shall not be construed to prejudice the rights of bona fide third parties.

9. Nothing contained in this article shall affect the principle that the measures to which it refers shall be defined and implemented in accordance with and subject to the provisions of the domestic law of a State Party.

Article 13

International cooperation for purposes of confiscation

1. A State Party that has received a request from another State Party having jurisdiction over an offence covered by this Convention for confiscation of proceeds of crime, property, equipment or other instrumentalities referred to in article 12, paragraph 1, of this Convention situated in its territory shall, to the greatest extent possible within its domestic legal system:

(a) Submit the request to its competent authorities for the purpose of obtaining an order of confiscation and, if such an order is granted, give effect to it; or

(b) Submit to its competent authorities, with a view to giving effect to it to the extent requested, an order of confiscation issued by a court in the territory of the requesting State Party in accordance with article 12, paragraph 1, of this Convention insofar as it relates to proceeds of crime, property,

equipment or other instrumentalities referred to in article 12, paragraph 1, situated in the territory of the requested State Party.

2. Following a request made by another State Party having jurisdiction over an offence covered by this Convention, the requested State Party shall take measures to identify, trace and freeze or seize proceeds of crime, property, equipment or other instrumentalities referred to in article 12, paragraph 1, of this Convention for the purpose of eventual confiscation to be ordered either by the requesting State Party or, pursuant to a request under paragraph 1 of this article, by the requested State Party.

3. The provisions of article 18 of this Convention are applicable, mutatis mutandis, to this article. In addition to the information specified in article 18, paragraph 15, requests made pursuant to this article shall contain:

(a) In the case of a request pertaining to paragraph 1 (a) of this article, a description of the property to be confiscated and a statement of the facts relied upon by the requesting State Party sufficient to enable the requested State Party to seek the order under its domestic law;

(b) In the case of a request pertaining to paragraph 1 (b) of this article, a legally admissible copy of an order of confiscation upon which the request is based issued by the requesting State Party, a statement of the facts and information as to the extent to which execution of the order is requested;

(c) In the case of a request pertaining to paragraph 2 of this article, a statement of the facts relied upon by the requesting State Party and a description of the actions requested.

4. The decisions or actions provided for in paragraphs 1 and 2 of this article shall be taken by the requested State Party in accordance with and subject to the provisions of its domestic law and its procedural rules or any bilateral or multilateral treaty, agreement or arrangement to which it may be bound in relation to the requesting State Party.

5. Each State Party shall furnish copies of its laws and regulations that give effect to this article and of any subsequent changes to such laws and regulations or a description thereof to the Secretary-General of the United Nations.

6. If a State Party elects to make the taking of the measures referred to in paragraphs 1 and 2 of this article conditional on the existence of a relevant treaty, that State Party shall consider this Convention the necessary and sufficient treaty basis.

7. Cooperation under this article may be refused by a State Party if the offence to which the request relates is not an offence covered by this Convention.

8. The provisions of this article shall not be construed to prejudice the rights of bona fide third parties.

9. States Parties shall consider concluding bilateral or multilateral treaties, agreements or arrangements to enhance the effectiveness of international cooperation undertaken pursuant to this article.

Article 14

Disposal of confiscated proceeds of crime or property

1. Proceeds of crime or property confiscated by a State Party pursuant to articles 12 or 13, paragraph 1, of this Convention shall be disposed of by that State Party in accordance with its domestic law and administrative procedures.

2. When acting on the request made by another State Party in accordance with article 13 of this Convention, States Parties shall, to the extent permitted by domestic law and if so requested, give priority consideration to returning the confiscated proceeds of crime or property to the requesting State Party so that it can give compensation to the victims of the crime or return such proceeds of crime or property to their legitimate owners.

3. When acting on the request made by another State Party in accordance with articles 12 and 13 of this Convention, a State Party may give special consideration to concluding agreements or arrangements on:

(a) Contributing the value of such proceeds of crime or property or funds derived from the sale of such proceeds of crime or property or a part thereof to the account designated in accordance with article 30, paragraph 2 (c), of this Convention and to intergovernmental bodies specializing in the fight against organized crime;

(b) Sharing with other States Parties, on a regular or case-by-case basis, such proceeds of crime or property, or funds derived from the sale of such proceeds of crime or property, in accordance with its domestic law or administrative procedures.

Article 15

Jurisdiction

1. Each State Party shall adopt such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences established in accordance with articles 5, 6, 8 and 23 of this Convention when:

(a) The offence is committed in the territory of that State Party; or

(b) The offence is committed on board a vessel that is flying the flag of that State Party or an aircraft that is registered under the laws of that State Party at the time that the offence is committed.

2. Subject to article 4 of this Convention, a State Party may also establish its jurisdiction over any such offence when:

(a) The offence is committed against a national of that State Party;

(b) The offence is committed by a national of that State Party or a stateless person who has his or her habitual residence in its territory; or

(c) The offence is:

(i) One of those established in accordance with article 5, paragraph 1, of this Convention and is committed outside its territory with a view to the commission of a serious crime within its territory;

(ii) One of those established in accordance with article 6, paragraph 1 (b) (ii), of this Convention and is committed outside its territory with a view to the commission of an offence established in accordance with article 6, paragraph 1 (a) (i) or (ii) or (b) (i), of this Convention within its territory.

3. For the purposes of article 16, paragraph 10, of this Convention, each State Party shall adopt such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences covered by this Convention when the alleged offender is present in its territory and it does not extradite such person solely on the ground that he or she is one of its nationals.

4. Each State Party may also adopt such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences covered by this Convention when the alleged offender is present in its territory and it does not extradite him or her.

5. If a State Party exercising its jurisdiction under paragraph 1 or 2 of this article has been notified, or has otherwise learned, that one or more other States Parties are conducting an investigation, prosecution or judicial proceeding in respect of the same conduct, the competent authorities of those States Parties shall, as appropriate, consult one another with a view to coordinating their actions.

6. Without prejudice to norms of general international law, this Convention does not exclude the exercise of any criminal jurisdiction established by a State Party in accordance with its domestic law.

Article 16
Extradition

1. This article shall apply to the offences covered by this Convention or in cases where an offence referred to in article 3, paragraph 1 (a) or (b), involves an organized criminal group and the person who is the subject of the request for extradition is located in the territory of the requested State Party, provided that the offence for which extradition is sought is punishable under the domestic law of both the requesting State Party and the requested State Party.

2. If the request for extradition includes several separate serious crimes, some of which are not covered by this article, the requested State Party may apply this article also in respect of the latter offences.

3. Each of the offences to which this article applies shall be deemed to be included as an extraditable offence in any extradition treaty existing between States Parties. States Parties undertake to include such offences as extraditable offences in every extradition treaty to be concluded between them.

4. If a State Party that makes extradition conditional on the existence of a treaty receives a request for extradition from another State Party with which it has no extradition treaty, it may consider this Convention the legal basis for extradition in respect of any offence to which this article applies.

5. States Parties that make extradition conditional on the existence of a treaty shall:

(a) At the time of deposit of their instrument of ratification, acceptance, approval of or accession to this Convention, inform the Secretary-General of the United Nations whether they will take this Convention as the legal basis for cooperation on extradition with other States Parties to this Convention; and

(b) If they do not take this Convention as the legal basis for cooperation on extradition, seek, where appropriate, to conclude treaties on extradition with other States Parties to this Convention in order to implement this article.

6. States Parties that do not make extradition conditional on the existence of a treaty shall recognize offences to which this article applies as extraditable offences between themselves.

7. Extradition shall be subject to the conditions provided for by the domestic law of the requested State Party or by applicable extradition treaties, including, inter alia, conditions in relation to the minimum penalty requirement for extradition and the grounds upon which the requested State Party may refuse extradition.

8. States Parties shall, subject to their domestic law, endeavour to expedite extradition procedures and to simplify evidentiary requirements relating thereto in respect of any offence to which this article applies.

9. Subject to the provisions of its domestic law and its extradition treaties, the requested State Party may, upon being satisfied that the circumstances so warrant and are urgent and at the request of the requesting State Party, take a person whose extradition is sought and who is present in its territory into custody or take other appropriate measures to ensure his or her presence at extradition proceedings.

10. A State Party in whose territory an alleged offender is found, if it does not extradite such person in respect of an offence to which this article applies solely on the ground that he or she is one of its nationals, shall. at the request of the State Party seeking extradition, be obliged to submit the case without undue delay to its competent authorities for the purpose of prosecution. Those authorities shall take their decision and conduct their proceedings in the same manner as in the case of any other offence of a grave nature under the domestic law of that State Party. The States Parties concerned shall cooperate with each other, in particular on procedural and evidentiary aspects, to ensure the efficiency of such prosecution.

11. Whenever a State Party is permitted under its domestic law to extradite or otherwise surrender one of its nationals only upon the condition

that the person will be returned to that State Party to serve the sentence imposed as a result of the trial or proceedings for which the extradition or surrender of the person was sought and that State Party and the State Party seeking the extradition of the person agree with this option and other terms that they may deem appropriate, such conditional extradition or surrender shall be sufficient to discharge the obligation set forth in paragraph 10 of this article.

12. If extradition, sought for purposes of enforcing a sentence, is refused because the person sought is a national of the requested State Party, the requested Party shall, if its domestic law so permits and in conformity with the requirements of such law, upon application of the requesting Party, consider the enforcement of the sentence that has been imposed under the domestic law of the requesting Party or the remainder thereof.

13. Any person regarding whom proceedings are being carried out in connection with any of the offences to which this article applies shall be guaranteed fair treatment at all stages of the proceedings, including enjoyment of all the rights and guarantees provided by the domestic law of the State Party in the territory of which that person is present.

14. Nothing in this Convention shall be interpreted as imposing an obligation to extradite if the requested State Party has substantial grounds for believing that the request has been made for the purpose of prosecuting or punishing a person on account of that person's sex, race, religion, nationality, ethnic origin or political opinions or that compliance with the request would cause prejudice to that person's position for any one of these reasons.

15. States Parties may not refuse a request for extradition on the sole ground that the offence is also considered to involve fiscal matters.

16. Before refusing extradition, the requested State Party shall, where appropriate, consult with the requesting State Party to provide it with ample opportunity to present its opinions and to provide information relevant to its allegation.

17. States Parties shall seek to conclude bilateral and multilateral agreements or arrangements to carry out or to enhance the effectiveness of extradition.

Article 17
Transfer of sentenced persons

States Parties may consider entering into bilateral or multilateral agreements or arrangements on the transfer to their territory of persons sentenced to imprisonment or other forms of deprivation of liberty for offences covered by this Convention, in order that they may complete their sentences there.

Article 18
Mutual legal assistance

1. States Parties shall afford one another the widest measure of mutual legal assistance in investigations, prosecutions and judicial proceedings

in relation to the offences covered by this Convention as provided for in article 3 and shall reciprocally extend to one another similar assistance where the requesting State Party has reasonable grounds to suspect that the offence referred to in article 3, paragraph 1 (a) or (b), is transnational in nature, including that victims, witnesses, proceeds, instrumentalities or evidence of such offences are located in the requested State Party and that the offence involves an organized criminal group.

2. Mutual legal assistance shall be afforded to the fullest extent possible under relevant laws, treaties, agreements and arrangements of the requested State Party with respect to investigations, prosecutions and judicial proceedings in relation to the offences for which a legal person may be held liable in accordance with article 10 of this Convention in the requesting State Party.

3. Mutual legal assistance to be afforded in accordance with this article may be requested for any of the following purposes:

(a) Taking evidence or statements from persons;

(b) Effecting service of judicial documents;

(c) Executing searches and seizures, and freezing;

(d) Examining objects and sites;

(e) Providing information, evidentiary items and expert evaluations;

(f) Providing originals or certified copies of relevant documents and records, including government, bank, financial, corporate or business records;

(g) Identifying or tracing proceeds of crime, property, instrumentalities or other things for evidentiary purposes;

(h) Facilitating the voluntary appearance of persons in the requesting State Party;

(i) Any other type of assistance that is not contrary to the domestic law of the requested State Party.

4. Without prejudice to domestic law, the competent authorities of a State Party may, without prior request, transmit information relating to criminal matters to a competent authority in another State Party where they believe that such information could assist the authority in undertaking or successfully concluding inquiries and criminal proceedings or could result in a request formulated by the latter State Party pursuant to this Convention.

5. The transmission of information pursuant to paragraph 4 of this article shall be without prejudice to inquiries and criminal proceedings in the State of the competent authorities providing the information. The competent authorities receiving the information shall comply with a request that said information remain confidential, even temporarily, or with restrictions on its use. However, this shall not prevent the receiving State Party from disclosing in its proceedings information that is exculpatory to an accused person. In such a case, the receiving State Party shall notify the transmitting State Party prior to the disclosure and, if so requested, consult with the transmitting State Party.

If, in an exceptional case, advance notice is not possible, the receiving State Party shall inform the transmitting State Party of the disclosure without delay.

6. The provisions of this article shall not affect the obligations under any other treaty, bilateral or multilateral, that governs or will govern, in whole or in part, mutual legal assistance.

7. Paragraphs 9 to 29 of this article shall apply to requests made pursuant to this article if the States Parties in question are not bound by a treaty of mutual legal assistance. If those States Parties are bound by such a treaty, the corresponding provisions of that treaty shall apply unless the States Parties agree to apply paragraphs 9 to 29 of this article in lieu thereof. States Parties are strongly encouraged to apply these paragraphs if they facilitate cooperation.

8. States Parties shall not decline to render mutual legal assistance pursuant to this article on the ground of bank secrecy.

9. States Parties may decline to render mutual legal assistance pursuant to this article on the ground of absence of dual criminality. However, the requested State Party may, when it deems appropriate, provide assistance, to the extent it decides at its discretion, irrespective of whether the conduct would constitute an offence under the domestic law of the requested State Party.

10. A person who is being detained or is serving a sentence in the territory of one State Party whose presence in another State Party is requested for purposes of identification, testimony or otherwise providing assistance in obtaining evidence for investigations, prosecutions or judicial proceedings in relation to offences covered by this Convention may be transferred if the following conditions are met:

(a) The person freely gives his or her informed consent;

(b) The competent authorities of both States Parties agree, subject to such conditions as those States Parties may deem appropriate.

11. For the purposes of paragraph 10 of this article:

(a) The State Party to which the person is transferred shall have the authority and obligation to keep the person transferred in custody, unless otherwise requested or authorized by the State Party from which the person was transferred;

(b) The State Party to which the person is transferred shall without delay implement its obligation to return the person to the custody of the State Party from which the person was transferred as agreed beforehand, or as otherwise agreed, by the competent authorities of both States Parties;

(c) The State Party to which the person is transferred shall not require the State Party from which the person was transferred to initiate extradition proceedings for the return of the person;

(d) The person transferred shall receive credit for service of the sentence being served in the State from which he or she was transferred for time spent in the custody of the State Party to which he or she was transferred.

12. Unless the State Party from which a person is to be transferred in accordance with paragraphs 10 and 11 of this article so agrees, that person, whatever his or her nationality, shall not be prosecuted, detained, punished or subjected to any other restriction of his or her personal liberty in the territory of the State to which that person is transferred in respect of acts, omissions or convictions prior to his or her departure from the territory of the State from which he or she was transferred.

13. Each State Party shall designate a central authority that shall have the responsibility and power to receive requests for mutual legal assistance and either to execute them or to transmit them to the competent authorities for execution. Where a State Party has a special region or territory with a separate system of mutual legal assistance, it may designate a distinct central authority that shall have the same function for that region or territory. Central authorities shall ensure the speedy and proper execution or transmission of the requests received. Where the central authority transmits the request to a competent authority for execution, it shall encourage the speedy and proper execution of the request by the competent authority. The Secretary-General of the United Nations shall be notified of the central authority designated for this purpose at the time each State Party deposits its instrument of ratification, acceptance or approval of or accession to this Convention. Requests for mutual legal assistance and any communication related thereto shall be transmitted to the central authorities designated by the States Parties. This requirement shall be without prejudice to the right of a State Party to require that such requests and communications be addressed to it through diplomatic channels and, in urgent circumstances, where the States Parties agree, through the International Criminal Police Organization, if possible.

14. Requests shall be made in writing or, where possible, by any means capable of producing a written record, in a language acceptable to the requested State Party, under conditions allowing that State Party to establish authenticity. The Secretary-General of the United Nations shall be notified of the language or languages acceptable to each State Party at the time it deposits its instrument of ratification, acceptance or approval of or accession to this Convention. In urgent circumstances and where agreed by the States Parties, requests may be made orally, but shall be confirmed in writing forthwith.

15. A request for mutual legal assistance shall contain:

(a) The identity of the authority making the request;

(b) The subject matter and nature of the investigation, prosecution or judicial proceeding to which the request relates and the name and functions of the authority conducting the investigation, prosecution or judicial proceeding;

(c) A summary of the relevant facts, except in relation to requests for the purpose of service of judicial documents;

(d) A description of the assistance sought and details of any particular procedure that the requesting State Party wishes to be followed;

(e) Where possible, the identity, location and nationality of any person concerned; and

(f) The purpose for which the evidence, information or action is sought.

16. The requested State Party may request additional information when it appears necessary for the execution of the request in accordance with its domestic law or when it can facilitate such execution.

17. A request shall be executed in accordance with the domestic law of the requested State Party and, to the extent not contrary to the domestic law of the requested State Party and where possible, in accordance with the procedures specified in the request.

18. *Wherever possible and consistent with fundamental principles of* domestic law, when an individual is in the territory of a State Party and has to be heard as a witness or expert by the judicial authorities of another State Party, the first State Party may, at the request of the other, permit the hearing to take place by video conference if it is not possible or desirable for the individual in question to appear in person in the territory of the requesting State Party. States Parties may agree that the hearing shall be conducted by a judicial authority of the requesting State Party and attended by a judicial authority of the requested State Party.

19. The requesting State Party shall not transmit or use information or evidence furnished by the requested State Party for investigations, prosecutions or judicial proceedings other than those stated in the request without the prior consent of the requested State Party. Nothing in this paragraph shall prevent the requesting State Party from disclosing in its proceedings information or evidence that is exculpatory to an accused person. In the latter case, the requesting State Party shall notify the requested State Party prior to the disclosure and, if so requested, consult with the requested State Party. If, in an exceptional case, advance notice is not possible, the requesting State Party shall inform the requested State Party of the disclosure without delay.

20. The requesting State Party may require that the requested State Party keep confidential the fact and substance of the request, except to the extent necessary to execute the request. If the requested State Party cannot comply with the requirement of confidentiality, it shall promptly inform the requesting State Party.

21. *Mutual legal assistance may be refused:*

(a) If the request is not made in conformity with the provisions of this article;

(b) If the requested State Party considers that execution of the request is likely to prejudice its sovereignty, security, ordre public or other essential interests;

(c) If the authorities of the requested State Party would be prohibited by its domestic law from carrying out the action requested with regard to any similar offence, had it been subject to investigation, prosecution or judicial proceedings under their own jurisdiction;

(d) If it would be contrary to the legal system of the requested State Party relating to mutual legal assistance for the request to be granted.

22. States Parties may not refuse a request for mutual legal assistance on the sole ground that the offence is also considered to involve fiscal matters.

23. Reasons shall be given for any refusal of mutual legal assistance.

24. The requested State Party shall execute the request for mutual legal assistance as soon as possible and shall take as full account as possible of any deadlines suggested by the requesting State Party and for which reasons are given, preferably in the request. The requested State Party shall respond to reasonable requests by the requesting State Party on progress of its handling of the request. The requesting State Party shall promptly inform the requested State Party when the assistance sought is no longer required.

25. Mutual legal assistance may be postponed by the requested State Party on the ground that it interferes with an ongoing investigation, prosecution or judicial proceeding.

26. Before refusing a request pursuant to paragraph 21 of this article or postponing its execution pursuant to paragraph 25 of this article, the requested State Party shall consult with the requesting State Party to consider whether assistance may be granted subject to such terms and conditions as it deems necessary. If the requesting State Party accepts assistance subject to those conditions, it shall comply with the conditions.

27. Without prejudice to the application of paragraph 12 of this article, a witness, expert or other person who, at the request of the requesting State Party, consents to give evidence in a proceeding or to assist in an investigation, prosecution or judicial proceeding in the territory of the requesting State Party shall not be prosecuted, detained, punished or subjected to any other restriction of his or her personal liberty in that territory in respect of acts, omissions or convictions prior to his or her departure from the territory of the requested State Party. Such safe conduct shall cease when the witness, expert or other person having had, for a period of fifteen consecutive days or for any period agreed upon by the States Parties from the date on which he or she has been officially informed that his or her presence is no longer required by the judicial authorities, an opportunity of leaving, has nevertheless remained voluntarily in the territory of the requesting State Party or, having left it, has returned of his or her own free will.

28. The ordinary costs of executing a request shall be borne by the requested State Party, unless otherwise agreed by the States Parties concerned. If expenses of a substantial or extraordinary nature are or will be required to fulfil the request, the States Parties shall consult to determine the terms and conditions under which the request will be executed, as well as the manner in which the costs shall be borne.

29. The requested State Party:

(a) Shall provide to the requesting State Party copies of government records, documents or information in its possession that under its domestic law are available to the general public;

(b) May, at its discretion, provide to the requesting State Party in whole, in part or subject to such conditions as it deems appropriate, copies of any government records, documents or information in its possession that under its domestic law are not available to the general public.

30. States Parties shall consider, as may be necessary, the possibility of concluding bilateral or multilateral agreements or arrangements that would serve the purposes of, give practical effect to or enhance the provisions of this article.

Article 19
Joint investigations

States Parties shall consider concluding bilateral or multilateral agreements or arrangements whereby, in relation to matters that are the subject of investigations, prosecutions or judicial proceedings in one or more States, the competent authorities concerned may establish joint investigative bodies. In the absence of such agreements or arrangements, joint investigations may be undertaken by agreement on a case-by-case basis. The States Parties involved shall ensure that the sovereignty of the State Party in whose territory such investigation is to take place is fully respected.

Article 20
Special investigative techniques

1. If permitted by the basic principles of its domestic legal system, each State Party shall, within its possibilities and under the conditions prescribed by its domestic law, take the necessary measures to allow for the appropriate use of controlled delivery and, where it deems appropriate, for the use of other special investigative techniques, such as electronic or other forms of surveillance and undercover operations, by its competent authorities in its territory for the purpose of effectively combating organized crime.

2. For the purpose of investigating the offences covered by this Convention, States Parties are encouraged to conclude, when necessary, appropriate bilateral or multilateral agreements or arrangements for using such special investigative techniques in the context of cooperation at the international level. Such agreements or arrangements shall be concluded and implemented in full compliance with the principle of sovereign equality of States and shall be carried out strictly in accordance with the terms of those agreements or arrangements.

3. In the absence of an agreement or arrangement as set forth in paragraph 2 of this article, decisions to use such special investigative techniques at the international level shall be made on a case-by-case basis and may, when necessary, take into consideration financial arrangements and understandings with respect to the exercise of jurisdiction by the States Parties concerned.

4. Decisions to use controlled delivery at the international level may, with the consent of the States Parties concerned, include methods such as intercepting and allowing the goods to continue intact or be removed or replaced in whole or in part.

Article 21
Transfer of criminal proceedings

States Parties shall consider the possibility of transferring to one another proceedings for the prosecution of an offence covered by this Convention in cases where such transfer is considered to be in the interests of the proper administration of justice, in particular in cases where several jurisdictions are involved, with a view to concentrating the prosecution.

Article 22
Establishment of criminal record

Each State Party may adopt such legislative or other measures as may be necessary to take into consideration, under such terms as and for the purpose that it deems appropriate, any previous conviction in another State of an alleged offender for the purpose of using such information in criminal proceedings relating to an offence covered by this Convention.

Article 23
Criminalization of obstruction of justice

Each State Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to establish as criminal offences, when committed intentionally:

(a) The use of physical force, threats or intimidation or the promise, offering or giving of an undue advantage to induce false testimony or to interfere in the giving of testimony or the production of evidence in a proceeding in relation to the commission of offences covered by this Convention;

(b) The use of physical force, threats or intimidation to interfere with the exercise of official duties by a justice or law enforcement official in relation to the commission of offences covered by this Convention. Nothing in this subparagraph shall prejudice the right of States Parties to have legislation that protects other categories of public officials.

Article 24
Protection of witnesses

1. Each State Party shall take appropriate measures within its means to provide effective protection from potential retaliation or intimidation for witnesses in criminal proceedings who give testimony concerning offences covered by this Convention and, as appropriate, for their relatives and other persons close to them.

2. The measures envisaged in paragraph 1 of this article may include, inter alia, without prejudice to the rights of the defendant, including the right to due process:

(a) Establishing procedures for the physical protection of such persons, such as, to the extent necessary and feasible, relocating them and permitting, where appropriate, non-disclosure or limitations on the disclosure of information concerning the identity and whereabouts of such persons;

(b) Providing evidentiary rules to permit witness testimony to be given in a manner that ensures the safety of the witness, such as permitting testimony to be given through the use of communications technology such as video links or other adequate means.

3. States Parties shall consider entering into agreements or arrangements with other States for the relocation of persons referred to in paragraph 1 of this article.

4. The provisions of this article shall also apply to victims insofar as they are witnesses.

Article 25

Assistance to and protection of victims

1. Each State Party shall take appropriate measures within its means to provide assistance and protection to victims of offences covered by this Convention, in particular in cases of threat of retaliation or intimidation.

2. Each State Party shall establish appropriate procedures to provide access to compensation and restitution for victims of offences covered by this Convention.

3. Each State Party shall, subject to its domestic law, enable views and concerns of victims to be presented and considered at appropriate stages of criminal proceedings against offenders in a manner not prejudicial to the rights of the defence.

Article 26

Measures to enhance cooperation with law enforcement authorities

1. Each State Party shall take appropriate measures to encourage persons who participate or who have participated in organized criminal groups:

(a) To supply information useful to competent authorities for investigative and evidentiary purposes on such matters as:

(i) The identity, nature, composition, structure, location or activities of organized criminal groups;

(ii) Links, including international links, with other organized criminal groups;

(iii) Offences that organized criminal groups have committed or may commit;

(b) To provide factual, concrete help to competent authorities that may contribute to depriving organized criminal groups of their resources or of the proceeds of crime.

2. Each State Party shall consider providing for the possibility, in appropriate cases, of mitigating punishment of an accused person who provides substantial cooperation in the investigation or prosecution of an offence covered by this Convention.

3. Each State Party shall consider providing for the possibility, in accordance with fundamental principles of its domestic law, of granting immunity from prosecution to a person who provides substantial cooperation in the investigation or prosecution of an offence covered by this Convention.

4. Protection of such persons shall be as provided for in article 24 of this Convention.

5. Where a person referred to in paragraph 1 of this article located in one State Party can provide substantial cooperation to the competent authorities of another State Party, the States Parties concerned may consider entering into agreements or arrangements, in accordance with their domestic law, concerning the potential provision by the other State Party of the treatment set forth in paragraphs 2 and 3 of this article.

Article 27
Law enforcement cooperation

1. States Parties shall cooperate closely with one another, consistent with their respective domestic legal and administrative systems, to enhance the effectiveness of law enforcement action to combat the offences covered by this Convention. Each State Party shall, in particular, adopt effective measures:

(a) To enhance and, where necessary, to establish channels of communication between their competent authorities, agencies and services in order to facilitate the secure and rapid exchange of information concerning all aspects of the offences covered by this Convention, including, if the States Parties concerned deem it appropriate, links with other criminal activities;

(b) To cooperate with other States Parties in conducting inquiries with respect to offences covered by this Convention concerning:

(i) The identity, whereabouts and activities of persons suspected of involvement in such offences or the location of other persons concerned;

(ii) The movement of proceeds of crime or property derived from the commission of such offences;

(iii) The movement of property, equipment or other instrumentalities used or intended for use in the commission of such offences;

(c) To provide, when appropriate, necessary items or quantities of substances for analytical or investigative purposes;

(d) To facilitate effective coordination between their competent authorities, agencies and services and to promote the exchange of personnel and other experts, including, subject to bilateral agreements or arrangements between the States Parties concerned, the posting of liaison officers;

(e) To exchange information with other States Parties on specific means and methods used by organized criminal groups, including, where

applicable, routes and conveyances and the use of false identities, altered or false documents or other means of concealing their activities;

(f) To exchange information and coordinate administrative and other measures taken as appropriate for the purpose of early identification of the offences covered by this Convention.

2. With a view to giving effect to this Convention, States Parties shall consider entering into bilateral or multilateral agreements or arrangements on direct cooperation between their law enforcement agencies and, where such agreements or arrangements already exist, amending them. In the absence of such agreements or arrangements between the States Parties concerned, the Parties may consider this Convention as the basis for mutual law enforcement cooperation in respect of the offences covered by this Convention. Whenever appropriate, States Parties shall make full use of agreements or arrangements, including international or regional organizations, to enhance the cooperation between their law enforcement agencies.

3. States Parties shall endeavour to cooperate within their means to respond to transnational organized crime committed through the use of modern technology.

Article 28
Collection, exchange and analysis of information on the nature of organized crime

1. Each State Party shall consider analysing, in consultation with the scientific and academic communities, trends in organized crime in its territory, the circumstances in which organized crime operates, as well as the professional groups and technologies involved.

2. States Parties shall consider developing and sharing analytical expertise concerning organized criminal activities with each other and through international and regional organizations. For that purpose, common definitions, standards and methodologies should be developed and applied as appropriate.

3. Each State Party shall consider monitoring its policies and actual measures to combat organized crime and making assessments of their effectiveness and efficiency.

Article 29
Training and technical assistance

1. Each State Party shall, to the extent necessary, initiate, develop or improve specific training programmes for its law enforcement personnel, including prosecutors, investigating magistrates and customs personnel, and other personnel charged with the prevention, detection and control of the offences covered by this Convention. Such programmes may include secondments and exchanges of staff. Such programmes shall deal, in particular and to the extent permitted by domestic law, with the following:

(a) Methods used in the prevention, detection and control of the offences covered by this Convention;

(b) Routes and techniques used by persons suspected of involvement in offences covered by this Convention, including in transit States, and appropriate countermeasures;

(c) Monitoring of the movement of contraband;

(d) Detection and monitoring of the movements of proceeds of crime, property, equipment or other instrumentalities and methods used for the transfer, concealment or disguise of such proceeds, property, equipment or other instrumentalities, as well as methods used in combating money-laundering and other financial crimes;

(e) Collection of evidence;

(f) Control techniques in free trade zones and free ports;

(g) Modern law enforcement equipment and techniques, including electronic surveillance, controlled deliveries and undercover operations;

(h) Methods used in combating transnational organized crime committed through the use of computers, telecommunications networks or other forms of modern technology; and

(i) Methods used in the protection of victims and witnesses.

2. States Parties shall assist one another in planning and implementing research and training programmes designed to share expertise in the areas referred to in paragraph 1 of this article and to that end shall also, when appropriate, use regional and international conferences and seminars to promote cooperation and to stimulate discussion on problems of mutual concern, including the special problems and needs of transit States.

3. States Parties shall promote training and technical assistance that will facilitate extradition and mutual legal assistance. Such training and technical assistance may include language training, secondments and exchanges between personnel in central authorities or agencies with relevant responsibilities.

4. In the case of existing bilateral and multilateral agreements or arrangements, States Parties shall strengthen, to the extent necessary, efforts to maximize operational and training activities within international and regional organizations and within other relevant bilateral and multilateral agreements or arrangements.

Article 30

Other measures: implementation of the Convention through economic development and technical assistance

1. States Parties shall take measures conducive to the optimal implementation of this Convention to the extent possible, through international cooperation, taking into account the negative effects of organized crime on society in general, in particular on sustainable development.

2. States Parties shall make concrete efforts to the extent possible and in coordination with each other, as well as with international and regional organizations:

(a) To enhance their cooperation at various levels with developing countries, with a view to strengthening the capacity of the latter to prevent and combat transnational organized crime;

(b) To enhance financial and material assistance to support the efforts of developing countries to fight transnational organized crime effectively and to help them implement this Convention successfully;

(c) To provide technical assistance to developing countries and countries with economies in transition to assist them in meeting their needs for the implementation of this Convention. To that end, States Parties shall endeavour to make adequate and regular voluntary contributions to an account specifically designated for that purpose in a United Nations funding mechanism. States Parties may also give special consideration, in accordance with their domestic law and the provisions of this Convention, to contributing to the aforementioned account a percentage of the money or of the corresponding value of proceeds of crime or property confiscated in accordance with the provisions of this Convention;

(d) To encourage and persuade other States and financial institutions as appropriate to join them in efforts in accordance with this article, in particular by providing more training programmes and modern equipment to developing countries in order to assist them in achieving the objectives of this Convention.

3. To the extent possible, these measures shall be without prejudice to existing foreign assistance commitments or to other financial cooperation arrangements at the bilateral, regional or international level.

4. States Parties may conclude bilateral or multilateral agreements or arrangements on material and logistical assistance, taking into consideration the financial arrangements necessary for the means of international cooperation provided for by this Convention to be effective and for the prevention, detection and control of transnational organized crime.

Article 31
Prevention

1. States Parties shall endeavour to develop and evaluate national projects and to establish and promote best practices and policies aimed at the prevention of transnational organized crime.

2. States Parties shall endeavour, in accordance with fundamental principles of their domestic law, to reduce existing or future opportunities for organized criminal groups to participate in lawful markets with proceeds of crime, through appropriate legislative, administrative or other measures. These measures should focus on:

(a) The strengthening of cooperation between law enforcement agencies or prosecutors and relevant private entities, including industry;

(b) The promotion of the development of standards and procedures designed to safeguard the integrity of public and relevant private entities, as well as codes of conduct for relevant professions, in particular lawyers, notaries public, tax consultants and accountants;

(c) The prevention of the misuse by organized criminal groups of tender procedures conducted by public authorities and of subsidies and licences granted by public authorities for commercial activity;

(d) The prevention of the misuse of legal persons by organized criminal groups; such measures could include:

(i) The establishment of public records on legal and natural persons involved in the establishment, management and funding of legal persons;

(ii) The introduction of the possibility of disqualifying by court order or any appropriate means for a reasonable period of time persons convicted of offences covered by this Convention from acting as directors of legal persons incorporated within their jurisdiction;

(iii) The establishment of national records of persons disqualified from acting as directors of legal persons; and

(iv) The exchange of information contained in the records referred to in subparagraphs (d) (i) and (iii) of this paragraph with the competent authorities of other States Parties.

3. States Parties shall endeavour to promote the reintegration into society of persons convicted of offences covered by this Convention.

4. States Parties shall endeavour to evaluate periodically existing relevant legal instruments and administrative practices with a view to detecting their vulnerability to misuse by organized criminal groups.

5. States Parties shall endeavour to promote public awareness regarding the existence, causes and gravity of and the threat posed by transnational organized crime. Information may be disseminated where appropriate through the mass media and shall include measures to promote public participation in preventing and combating such crime.

6. Each State Party shall inform the Secretary-General of the United Nations of the name and address of the authority or authorities that can assist other States Parties in developing measures to prevent transnational organized crime.

7. States Parties shall, as appropriate, collaborate with each other and relevant international and regional organizations in promoting and developing the measures referred to in this article. This includes participation in international projects aimed at the prevention of transnational organized crime, for example by alleviating the circumstances that render socially marginalized groups vulnerable to the action of transnational organized crime.

Article 32
Conference of the Parties to the Convention

1. A Conference of the Parties to the Convention is hereby established to improve the capacity of States Parties to combat transnational organized crime and to promote and review the implementation of this Convention.

2. The Secretary-General of the United Nations shall convene the Conference of the Parties not later than one year following the entry into force of this Convention. The Conference of the Parties shall adopt rules of procedure and rules governing the activities set forth in paragraphs 3 and 4 of this article (including rules concerning payment of expenses incurred in carrying out those activities).

3. The Conference of the Parties shall agree upon mechanisms for achieving the objectives mentioned in paragraph 1 of this article, including:

(a) Facilitating activities by States Parties under articles 29, 30 and 31 of this Convention, including by encouraging the mobilization of voluntary contributions;

(b) Facilitating the exchange of information among States Parties on patterns and trends in transnational organized crime and on successful practices for combating it;

(c) Cooperating with relevant international and regional organizations and non-governmental organizations;

(d) Reviewing periodically the implementation of this Convention;

(e) Making recommendations to improve this Convention and its implementation.

4. For the purpose of paragraphs 3 (d) and (e) of this article, the Conference of the Parties shall acquire the necessary knowledge of the measures taken by States Parties in implementing this Convention and the difficulties encountered by them in doing so through information provided by them and through such supplemental review mechanisms as may be established by the Conference of the Parties.

5. Each State Party shall provide the Conference of the Parties with information on its programmes, plans and practices, as well as legislative and administrative measures to implement this Convention, as required by the Conference of the Parties.

Article 33
Secretariat

1. The Secretary-General of the United Nations shall provide the necessary secretariat services to the Conference of the Parties to the Convention.

2. The secretariat shall:

(a) Assist the Conference of the Parties in carrying out the activities set forth in article 32 of this Convention and make arrangements and provide the necessary services for the sessions of the Conference of the Parties;

(b) Upon request, assist States Parties in providing information to the Conference of the Parties as envisaged in article 32, paragraph 5, of this Convention; and

(c) Ensure the necessary coordination with the secretariats of relevant international and regional organizations.

Article 34
Implementation of the Convention

1. Each State Party shall take the necessary measures, including legislative and administrative measures, in accordance with fundamental principles of its domestic law, to ensure the implementation of its obligations under this Convention.

2. The offences established in accordance with articles 5, 6, 8 and 23 of this Convention shall be established in the domestic law of each State Party independently of the transnational nature or the involvement of an organized criminal group as described in article 3, paragraph 1, of this Convention, except to the extent that article 5 of this Convention would require the involvement of an organized criminal group.

3. Each State Party may adopt more strict or severe measures than those provided for by this Convention for preventing and combating transnational organized crime.

Article 35
Settlement of disputes

1. States Parties shall endeavour to settle disputes concerning the interpretation or application of this Convention through negotiation.

2. Any dispute between two or more States Parties concerning the interpretation or application of this Convention that cannot be settled through negotiation within a reasonable time shall, at the request of one of those States Parties, be submitted to arbitration. If, six months after the date of the request for arbitration, those States Parties are unable to agree on the organization of the arbitration, any one of those States Parties may refer the dispute to the International Court of Justice by request in accordance with the Statute of the Court.

3. Each State Party may, at the time of signature, ratification, acceptance or approval of or accession to this Convention, declare that it does not consider itself bound by paragraph 2 of this article. The other States Parties shall not be bound by paragraph 2 of this article with respect to any State Party that has made such a reservation.

4. Any State Party that has made a reservation in accordance with paragraph 3 of this article may at any time withdraw that reservation by notification to the Secretary-General of the United Nations.

Article 36
Signature, ratification, acceptance, approval and accession

1. This Convention shall be open to all States for signature from 12 to 15 December 2000 in Palermo, Italy, and thereafter at United Nations Headquarters in New York until 12 December 2002.

2. This Convention shall also be open for signature by regional economic integration organizations provided that at least one member State of such organization has signed this Convention in accordance with paragraph 1 of this article.

3. This Convention is subject to ratification, acceptance or approval. Instruments of ratification, acceptance or approval shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations. A regional economic integration organization may deposit its instrument of ratification, acceptance or approval if at least one of its member States has done likewise. In that instrument of ratification, acceptance or approval, such organization shall declare the extent of its competence with respect to the matters governed by this Convention. Such organization shall also inform the depositary of any relevant modification in the extent of its competence.

4. This Convention is open for accession by any State or any regional economic integration organization of which at least one member State is a Party to this Convention. Instruments of accession shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations. At the time of its accession, a regional economic integration organization shall declare the extent of its competence with respect to matters governed by this Convention. Such organization shall also inform the depositary of any relevant modification in the extent of its competence.

Article 37
Relation with protocols

1. This Convention may be supplemented by one or more protocols.

2. In order to become a Party to a protocol, a State or a regional economic integration organization must also be a Party to this Convention.

3. A State Party to this Convention is not bound by a protocol unless it becomes a Party to the protocol in accordance with the provisions thereof.

4. Any protocol to this Convention shall be interpreted together with this Convention, taking into account the purpose of that protocol.

Article 38
Entry into force

1. This Convention shall enter into force on the ninetieth day after the date of deposit of the fortieth instrument of ratification, acceptance, approval or accession. For the purpose of this paragraph, any instrument deposited by a regional economic integration organization shall not be counted as additional to those deposited by member States of such organization.

2. For each State or regional economic integration organization ratifying, accepting, approving or acceding to this Convention after the deposit of the fortieth instrument of such action, this Convention shall enter into force on the thirtieth day after the date of deposit by such State or organization of the relevant instrument.

Article 39
Amendment

1. After the expiry of five years from the entry into force of this Convention, a State Party may propose an amendment and file it with the Secretary-General of the United Nations, who shall thereupon communicate the proposed amendment to the States Parties and to the Conference of the Parties to the Convention for the purpose of considering and deciding on the proposal. The Conference of the Parties shall make every effort to achieve consensus on each amendment. If all efforts at consensus have been exhausted and no agreement has been reached, the amendment shall, as a last resort, require for its adoption a two-thirds majority vote of the States Parties present and voting at the meeting of the Conference of the Parties.

2. Regional economic integration organizations, in matters within their competence, shall exercise their right to vote under this article with a number of votes equal to the number of their member States that are Parties to this Convention. Such organizations shall not exercise their right to vote if their member States exercise theirs and vice versa.

3. An amendment adopted in accordance with paragraph 1 of this article is subject to ratification, acceptance or approval by States Parties.

4. An amendment adopted in accordance with paragraph 1 of this article shall enter into force in respect of a State Party ninety days after the date of the deposit with the Secretary-General of the United Nations of an instrument of ratification, acceptance or approval of such amendment.

5. When an amendment enters into force, it shall be binding on those States Parties which have expressed their consent to be bound by it. Other States Parties shall still be bound by the provisions of this Convention and any earlier amendments that they have ratified, accepted or approved.

Article 40
Denunciation

1. A State Party may denounce this Convention by written notification to the Secretary-General of the United Nations. Such denunciation shall become effective one year after the date of receipt of the notification by the Secretary-General.

2. A regional economic integration organization shall cease to be a Party to this Convention when all of its member States have denounced it.

3. Denunciation of this Convention in accordance with paragraph 1 of this article shall entail the denunciation of any protocols thereto.

Article 41
Depositary and languages

1. The Secretary-General of the United Nations is designated depositary of this Convention.

2. The original of this Convention, of which the Arabic, Chinese, English, French, Russian and Spanish texts are equally authentic, shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.

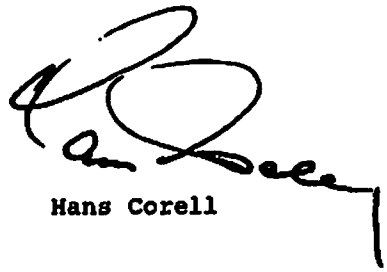
IN WITNESS WHEREOF, the undersigned plenipotentiaries, being duly authorized thereto by their respective Governments, have signed this Convention.

I hereby certify that the foregoing text is a true copy of the United Nations Convention against Transnational Organized Crime, adopted by the General Assembly of the United Nations on 15 November 2000, the original of which is deposited with the Secretary-General of the United Nations.

Je certifie que le texte qui précède est une copie conforme de la Convention des Nations Unies contre la criminalité transnationale organisée, adoptée par l'Assemblée générale des Nations Unies le 15 novembre 2000, dont l'original se trouve déposé auprès du Secrétaire général de l'Organisation des Nations Unies.

For the Secretary-General,
The Legal Counsel
(Under-Secretary-General
for Legal Affairs)

Pour le Secrétaire général,
Le Conseiller juridique
(Secrétaire général adjoint
aux affaires juridiques)

Hans Corell

United Nations, New York
27 November 2000

Organisation des Nations Unies
New York, le 27 novembre 2000

CÔNG ƯỚC CỦA LIÊN HỢP QUỐC
VỀ CHỐNG TỘI PHẠM CÓ TỔ CHỨC XUYÊN QUỐC GIA

Điều 1. Mục đích

Mục đích của Công ước này là thúc đẩy hợp tác để ngăn ngừa và chống tội phạm có tổ chức xuyên quốc gia một cách hiệu quả hơn.

Điều 2. Các thuật ngữ được sử dụng

Trong Công ước này, các thuật ngữ sau sẽ được hiểu là:

(a) "Nhóm tội phạm có tổ chức" nghĩa là một nhóm có cơ cấu gồm từ ba người trở lên, tồn tại trong một thời gian và hoạt động có phối hợp để thực hiện một hay nhiều tội phạm nghiêm trọng hoặc các hành vi phạm tội được quy định trong Công ước này, nhằm giành được, trực tiếp hay gián tiếp, lợi ích về tài chính hay vật chất khác;

(b) "Tội phạm nghiêm trọng" nghĩa là một hành vi vi phạm có thể bị trừng phạt theo khung hình phạt tù ít nhất là 4 năm hoặc một hình phạt nặng hơn;

(c) "Nhóm có cơ cấu" nghĩa là một nhóm không phải được hình thành một cách ngẫu nhiên để thực hiện một hành vi phạm tội tức thời và không nhất thiết là vai trò của các thành viên trong nhóm phải được xác định rõ ràng, quan hệ giữa các thành viên phải duy trì hoặc cơ cấu của nhóm phải được phát triển.

(d) "Tài sản" nghĩa là mọi loại của cải, dù là vật chất hay phi vật chất, động sản hay bất động sản, hữu hình hay vô hình và các văn bản hay văn kiện pháp lý là bằng chứng cho quyền sở hữu hoặc lợi ích đối với những của cải đó;

(e) "Tài sản do phạm tội mà có" nghĩa là bất cứ tài sản nào bắt nguồn hay có được một cách trực tiếp hay gián tiếp từ việc phạm tội ;

(f) "Phong toả" hoặc "tạm giữ" nghĩa là việc tạm thời cấm chuyển giao, chuyển đổi, chuyển nhượng hay chuyển dịch tài sản hoặc việc tạm thời giám sát hay kiểm soát tài sản theo lệnh của toà án hay một cơ quan có thẩm quyền khác;

(g) "Tịch thu", bao gồm cả việc tước đoạt, nghĩa là việc tước bỏ vĩnh viễn quyền sở hữu tài sản theo lệnh của toà án hoặc cơ quan có thẩm quyền khác;

(h) "Hành vi phạm tội nguồn" nghĩa là bất kỳ một hành vi phạm tội nào dẫn đến việc làm phát sinh những tài sản có thể trở thành đối tượng của hành vi phạm tội được quy định trong Điều 4 của Công ước này.

(i) "Vận chuyển có kiểm soát" nghĩa là việc cho phép những hàng hoá ký gửi bất hợp pháp hoặc bị nghi ngờ được chuyển qua hoặc vào lãnh thổ của một hay nhiều nước nhưng đặt dưới sự theo dõi hoặc giám sát của các cơ quan có thẩm quyền những nước đó, nhằm điều tra một hành vi phạm tội và xác định những người liên quan trong việc thực hiện hành vi phạm tội đó;

(j) "Tổ chức hội nhập kinh tế khu vực" nghĩa là một tổ chức do các quốc gia có chủ quyền trong một khu vực thành lập nên, được các quốc gia đó trao cho thẩm quyền đối với những vấn đề thuộc phạm vi điều chỉnh của Công ước này, được uỷ quyền hợp lệ, theo đúng những thủ tục nội bộ của tổ chức đó, để ký, phê chuẩn, chấp thuận, phê duyệt hoặc gia nhập Công ước; các "Quốc gia thành viên" được đề cập đến trong Công ước này cũng sẽ được hiểu là bao gồm cả những tổ chức đó trong phạm vi thẩm quyền của họ.

Điều 3. Phạm vi áp dụng

1. Trừ khi có quy định khác, Công ước này sẽ áp dụng đối với việc ngăn ngừa, điều tra và truy tố:

(a) Các hành vi phạm tội được quy định trong các Điều 5, 6, 8 và 23 Công ước này; và

(b) Tội phạm nghiêm trọng được định nghĩa tại Điều 2 Công ước này; khi các hành vi phạm tội có tính chất xuyên quốc gia và liên quan đến nhóm tội phạm có tổ chức.

2. Vì mục đích của Khoản 1 điều này, một hành vi phạm tội có tính chất xuyên quốc gia nếu:

(a) Nó được thực hiện ở nhiều quốc gia;

(b) Nó được thực hiện ở một quốc gia nhưng phần chủ yếu của việc chuẩn bị, lên kế hoạch, chỉ đạo hoặc điều khiển nó lại diễn ra ở một quốc gia khác;

(c) Nó được thực hiện ở một quốc gia nhưng liên quan đến một nhóm tội phạm có tổ chức tham gia các hoạt động tội phạm ở nhiều quốc gia; hoặc

(d) Nó được thực hiện ở một quốc gia nhưng có ảnh hưởng lớn ở một quốc gia khác.

Điều 4. Bảo vệ chủ quyền

1. Các quốc gia thành viên thực hiện các nghĩa vụ của mình theo quy định của Công ước này phù hợp với những nguyên tắc bình đẳng về chủ quyền và toàn vẹn lãnh thổ của quốc gia và nguyên tắc không can thiệp vào công việc nội bộ của quốc gia khác.

2. Không quy định nào trong Công ước này cho phép một quốc gia thành viên được tiến hành trên lãnh thổ của quốc gia khác các hoạt động thực thi quyền tài phán và thi hành các chức năng chỉ dành riêng cho những cơ quan có thẩm quyền của quốc gia đó theo pháp luật trong nước của họ.

Điều 5. Hình sự hoá việc tham gia vào một nhóm tội phạm có tổ chức

1. Mỗi quốc gia thành viên sẽ ban hành pháp luật và các biện pháp cần thiết khác để coi các hành vi sau là tội phạm khi những hành vi này được thực hiện một cách cố ý:

(a) Một hoặc cả hai hành vi dưới đây mà không phải là những hành vi thực hiện hoặc hoàn thành hoạt động tội phạm:

(i) Thoả thuận với một hoặc nhiều người khác để thực hiện một tội phạm nghiêm trọng nhằm mục đích liên quan trực tiếp hay gián tiếp đến việc đạt được lợi ích tài chính hoặc vật chất khác, và liên quan đến một hành vi do một thành viên thực hiện để thực hiện thoả thuận hoặc liên quan đến một nhóm tội phạm có tổ chức, nếu pháp luật trong nước quy định như vậy;

(ii) Hành vi của một người nhận thức được hoặc mục đích và hành vi phạm tội nói chung của một nhóm tội phạm có tổ chức hoặc ý định phạm tội của nhóm đó nhưng vẫn đóng vai trò tích cực trong:

a. Những hoạt động tội phạm của nhóm tội phạm có tổ chức đó;

b. Những hoạt động khác của nhóm tội phạm có tổ chức đó với nhận thức rằng việc tham gia của họ sẽ đóng góp vào việc đạt được mục đích phạm tội nói trên;

(b) Việc tổ chức, chỉ đạo, hỗ trợ, khuyến khích, tạo điều kiện hoặc xúi giục việc thực hiện tội phạm nghiêm trọng liên quan đến nhóm tội phạm có tổ chức.

2. Sự nhận thức, ý định, mục đích, mục tiêu hoặc thoả thuận được đề cập tại khoản 1 của điều này có thể được suy ra từ hoàn cảnh khách quan cụ thể.

3. Các Quốc gia thành viên mà pháp luật trong nước yêu cầu phải có yếu tố liên quan đến nhóm tội phạm có tổ chức khi thực hiện các hành vi phạm tội nêu tại Khoản 1 (a) (i) điều này đảm bảo rằng pháp luật trong nước của họ sẽ điều chỉnh tất cả các tội phạm nghiêm trọng liên quan đến nhóm tội phạm có tổ chức. Những Quốc gia thành viên này, cũng như những Quốc gia mà pháp luật trong nước của họ yêu cầu phải có hành vi để thực hiện thoả thuận để thực hiện hành vi phạm tội nêu tại Khoản 1 (a) (i) điều này, sẽ thông báo về vấn đề trên cho Tổng thư ký Liên hợp quốc khi quốc gia đó ký hoặc lưu chiểu văn kiện

phê chuẩn, chấp thuận hoặc phê duyệt hoặc gia nhập Công ước.

Điều 6. Hình sự hoá hành vi hợp pháp hoá tài sản do phạm tội mà có

1. Phù hợp với những nguyên tắc cơ bản trong pháp luật trong nước của mình, mỗi quốc gia thành viên sẽ ban hành pháp luật hoặc những biện pháp cần thiết khác để coi các hành vi sau là tội phạm khi chúng được thực hiện một cách cố ý:

(a) (i) Chuyển đổi hay chuyển giao tài sản, dù biết rằng những tài sản này do phạm tội mà có, nhằm che đậy hoặc che dấu nguồn gốc bất hợp pháp của tài sản hoặc nhằm giúp đỡ bất cứ người nào liên quan đến việc thực hiện một hành vi vi phạm nguồn lẩn tránh những hậu quả pháp lý do hành vi của người đó gây ra;

(ii) Che đậy hoặc che dấu bản chất thực sự, nguồn gốc, địa điểm, việc chuyển nhượng, chuyển dịch hoặc quyền sở hữu hay những quyền đối với tài sản, dù biết rằng tài sản này do phạm tội mà có;

(b) Tuỳ theo những khái niệm cơ bản của hệ thống pháp lý của quốc gia:

(i) Giành được, sở hữu hoặc sử dụng tài sản, dù tại thời điểm nhận được tài sản, biết rằng đó là tài sản do phạm tội mà có;

(ii) Tham gia, liên kết hay thông đồng thực hiện, nỗ lực thực hiện và hỗ trợ, xúi giục, tạo điều kiện và hướng dẫn thực hiện bất kỳ một hành vi phạm tội nào theo quy định của điều này.

2. Để thực hiện hay áp dụng Khoản 1 của điều này:

(a) Mỗi Quốc gia thành viên sẽ tìm cách áp dụng Khoản 1 Điều này ở phạm vi rộng nhất của các hành vi vi phạm nguồn;

(b) Mỗi Quốc gia thành viên sẽ coi cả những tội phạm nghiêm trọng được định nghĩa tại Điều 2 của Công ước này và những hành vi phạm tội quy định tại Điều 5, 8 và 23 là những hành vi phạm tội nguồn. Đối với các Quốc gia thành viên mà luật pháp của họ định rõ một danh sách các hành vi phạm tội nguồn cụ thể, thì ít nhất họ sẽ gộp vào trong danh sách này một phạm vi tổng thể các hành vi phạm tội có liên quan đến những nhóm tội phạm có tổ chức;

(c) Vì mục đích của Mục (b), những hành vi vi phạm nguồn sẽ bao gồm những hành vi phạm tội được thực hiện nằm trong và ngoài phạm vi quyền tài phán của Quốc gia thành viên liên quan. Tuy nhiên, những hành vi phạm tội được thực hiện ngoài phạm vi quyền tài phán của một Quốc gia thành viên sẽ chỉ cấu thành hành vi phạm tội nguồn khi hành vi có liên quan là một hành vi phạm tội theo pháp luật trong nước của Quốc gia nơi hành vi đó được thực hiện và là một hành vi tội phạm theo pháp luật trong nước của Quốc gia thành

viên đang thực hiện hay áp dụng điều này nếu như hành vi đó được thực hiện ở Quốc gia này;

(d) Mỗi Quốc gia thành viên sẽ cung cấp cho Tổng thư ký Liên hợp quốc các bản sao luật của họ quy định việc áp dụng điều này và bản sao của bất cứ sửa đổi nào liên quan đến những luật này hoặc những văn bản hướng dẫn những luật này.

(e) Nếu những nguyên tắc cơ bản của pháp luật trong nước của một Quốc gia thành viên đòi hỏi thì có thể quy định rằng những hành vi phạm tội nêu tại Khoản 1 Điều này không áp dụng đối với những người đã thực hiện những hành vi phạm tội nguồn;

(f) Sự nhận thức, ý định hay mục đích được coi là yếu tố cấu thành hành vi phạm tội nêu tại Khoản 1 Điều này có thể được suy ra từ những hoàn cảnh thực tế khách quan.

Điều 7. Các biện pháp chống rửa tiền

1. Mỗi Quốc gia thành viên:

(a) Trong phạm vi thẩm quyền của mình, thiết lập một thể chế điều chỉnh và giám sát tổng thể trong nước đối với các ngân hàng và định chế tài chính phi ngân hàng và cả các cơ quan khác đặc biệt dễ liên quan đến việc rửa tiền nếu cần, để ngăn ngừa và phát hiện tất cả các hình thức rửa tiền, thể chế này sẽ nhấn mạnh đến những yêu cầu về nhận dạng khách hàng, lưu trữ hồ sơ và báo cáo về những giao dịch có nghi vấn;

(b) Không làm phương hại tới các Điều 18 và 27 của Công ước này, đảm bảo rằng các cơ quan hành chính, lập quy, hành pháp và các cơ quan chống rửa tiền khác (kể cả những cơ quan tư pháp nếu pháp luật trong nước quy định) có khả năng hợp tác và trao đổi thông tin ở cấp độ quốc gia và quốc tế, trong phạm vi các quy định của pháp luật trong nước và để đạt được mục tiêu này sẽ xem xét việc thành lập cơ quan tình báo tài chính hoạt động như một trung tâm quốc gia để thu thập, phân tích và phổ biến thông tin về nguy cơ rửa tiền.

2. Các Quốc gia thành viên sẽ cân nhắc việc áp dụng những biện pháp khả thi để phát hiện và giám sát việc chuyển tiền và các giấy tờ có thể chuyển đổi thành tiền qua biên giới của họ theo cơ chế an ninh để bảo đảm việc sử dụng đúng đắn các thông tin và không cản trở việc vận chuyển vốn hợp pháp dưới mọi hình thức. Những biện pháp này có thể bao gồm cả việc yêu cầu các cá nhân và doanh nghiệp báo cáo về các hoạt động chuyển giao tiền và những giấy tờ có thể chuyển đổi thành tiền với số lượng lớn qua biên giới.

3. Không làm phương hại tới bất cứ quy định nào của Công ước này, khi thiết lập thể chế điều chỉnh và giám sát theo các quy định của Điều này, các

quốc gia thành viên nên sử dụng những sáng kiến thích hợp về chống rửa tiền của các tổ chức khu vực, liên khu vực và đa phương như là phương hướng hành động.

4. Các quốc gia thành viên sẽ cố gắng phát triển và thúc đẩy hợp tác toàn cầu, khu vực, tiểu khu vực và song phương giữa các cơ quan tư pháp, hành pháp và điều chỉnh tài chính để chống rửa tiền.

Điều 8. Hình sự hoá hành vi tham nhũng

1. Mỗi Quốc gia thành viên sẽ ban hành pháp luật và các biện pháp cần thiết khác để coi các hành vi sau là tội phạm khi chúng được thực hiện một cách cố ý:

(a) Hứa hẹn, đề nghị hay mang đến một cách trực tiếp hay gián tiếp cho viên chức nhà nước một mối lợi không chính đáng dành cho người đó hay người hoặc thực thể khác để viên chức đó hành động hoặc không hành động trong khi thực hiện các phận sự chính thức của mình;

(b) Gợi ý hoặc chấp nhận một cách trực tiếp hay gián tiếp của viên chức nhà nước đối với một mối lợi không chính đáng dành cho người đó hay người hoặc thực thể khác để viên chức đó hành động hoặc không hành động ttrong khi thực hiện các phận sự chính thức của mình.

2. Mỗi Quốc gia thành viên sẽ xem xét ban hành pháp luật và các biện pháp cần thiết khác để xác định trách nhiệm hình sự đối với việc thực hiện những hành vi được đề cập đến tại Khoản 1 Điều này có dính líu đến một viên chức nhà nước nước ngoài hoặc một viên chức dân sự quốc tế. Tương tự, mỗi Quốc gia thành viên sẽ xem xét việc quy định trách nhiệm hình sự đối với những hình thức tham nhũng khác.

3. Mỗi Quốc gia thành viên cũng sẽ ban hành những biện pháp cần thiết nói trên để coi sự tham gia với tư cách là đồng phạm trong việc thực hiện một hành vi phạm tội được quy định tại điều này là tội phạm.

4. Vì mục đích của Khoản 1 Điều này và Điều 9, "viên chức nhà nước" nghĩa là một viên chức nhà nước hoặc một người thực hiện công vụ được định nghĩa theo pháp luật trong nước và được áp dụng trong luật hình sự của Quốc gia thành viên mà tại đó người được nói đến thực hiện chức năng này.

Điều 9. Những biện pháp chống tham nhũng

1. Ngoài những biện pháp nêu trong Điều 8 Công ước này, mỗi Quốc gia thành viên sẽ ban hành pháp luật, những biện hành chính hay những biện pháp có hiệu quả khác trong phạm vi thích hợp và phù hợp với hệ thống luật pháp của quốc gia đó để tăng cường sự chính trực và để ngăn ngừa, phát hiện và

trừng trị hành vi tham nhũng của các viên chức nhà nước.

2. Mỗi Quốc gia thành viên sẽ thực thi các biện pháp để bảo đảm các cơ quan của quốc gia đó hoạt động có hiệu quả trong việc ngăn ngừa, phát hiện và trừng trị hành vi tham nhũng của các viên chức nhà nước, bao gồm cả việc trao cho những cơ quan này một tư cách độc lập đủ để chống lại những tác động sai trái đến hoạt động của chúng.

Điều 10. Trách nhiệm pháp lý của pháp nhân

1. Mỗi Quốc gia thành viên sẽ ban hành những biện pháp cần thiết phù hợp với những nguyên tắc pháp lý của họ, để xác định trách nhiệm pháp lý của pháp nhân trong việc tham gia các tội phạm nghiêm trọng liên quan đến nhóm tội phạm có tổ chức và trong việc thực hiện những hành vi phạm tội được xác định tại điều 5, 6, 8 và 23 của Công ước này.

2. Tuỳ theo những nguyên tắc pháp lý của Quốc gia thành viên, trách nhiệm pháp lý của pháp nhân có thể là hình sự, dân sự hay hành chính.

3. Trách nhiệm pháp lý này không ảnh hưởng đến trách nhiệm hình sự của các cá nhân thực hiện các hành vi phạm tội.

4. Cụ thể, mỗi Quốc gia thành viên sẽ đảm bảo rằng các pháp nhân chịu trách nhiệm pháp lý theo điều này phải chịu các hình phạt hình sự hay phi hình sự có tính hiệu quả, tương xứng và có tác dụng ngăn ngừa, bao gồm cả những hình phạt bằng tiền.

Điều 11. Truy tố, xét xử và trừng phạt

1. Mỗi Quốc gia thành viên sẽ bảo đảm việc thực hiện hành vi phạm tội được xác định theo điều 5, 6, 8, 23 của Công ước này phải bị trừng phạt, có tính đến mức độ nghiêm trọng của hành vi phạm tội đó.

2. Mỗi Quốc gia thành viên sẽ cố gắng để đảm bảo rằng bất cứ quyền tự do pháp lý nào theo quy định trong pháp luật trong nước của quốc gia đó về việc truy tố các cá nhân vì các hành vi phạm tội được điều chỉnh bởi Công ước này phải được thực hiện để tối đa hoá hiệu quả của các biện pháp hành pháp đối với những hành vi phạm tội và có tính đến sự cần thiết phải ngăn chặn việc thực hiện những hành vi phạm tội như vậy.

3. Trong trường hợp những hành vi phạm tội được xác định tại các điều 5, 6, 8 và 23 của Công ước này, mỗi Quốc gia thành viên sẽ áp dụng những biện pháp thích hợp, phù hợp với pháp luật trong nước và có cân nhắc đầy đủ đến các quyền được bào chữa, để bảo đảm rằng những điều kiện đặt ra liên quan tới các quyết định cho tại ngoại trong thời gian chờ xét xử hoặc phúc thẩm có tính đến sự cần thiết phải bảo đảm sự hiện diện của bị cáo trong quá

trình tố tụng hình sự tiếp sau.

4. Mỗi Quốc gia thành viên sẽ đảm bảo rằng các toà hay cơ quan có thẩm quyền của họ nhận thức được tính nghiêm trọng của hành vi phạm tội được Công ước này điều chỉnh khi cân nhắc việc cho phép tạm tha sớm hay phóng thích người bị kết án về tội này.

5. Mỗi Quốc gia thành viên, nếu thích hợp, sẽ quy định trong pháp luật trong nước một khung thời hiệu truy cứu trách nhiệm hình sự dài để truy cứu bất cứ hành vi phạm tội nào được Công ước này điều chỉnh và một thời hạn lâu hơn nếu người bị tình nghi là tội phạm lẩn tránh việc thực thi công lý.

6. Không có quy định nào trong Công ước này ảnh hưởng đến nguyên tắc việc quy định cụ thể các hành vi phạm tội theo Công ước này và việc bào chữa theo pháp luật hiện hành hoặc các nguyên tắc pháp lý khác xác định tính hợp pháp của hành vi thuộc phạm vi điều chỉnh của pháp luật trong nước mỗi Quốc gia thành viên quyết định và những hành vi phạm tội như vậy sẽ bị truy tố và trừng trị theo luật đó.

Điều 12. Tịch thu và tạm giữ

1. Mỗi Quốc gia thành viên sẽ áp dụng hết mức có thể trong phạm vi hệ thống pháp luật trong nước những biện pháp cần thiết để cho phép tịch thu:

(a) Tài sản do phạm tội mà có bắt nguồn từ những hành vi phạm tội được Công ước này điều chỉnh hay những tài sản có giá trị tương đương với giá trị của tài sản do phạm tội mà có;

(b) Tài sản, trang thiết bị và các công cụ khác được sử dụng hay được dự định sử dụng khi thực hiện hành vi phạm tội được Công ước này điều chỉnh.

2. Các Quốc gia thành viên sẽ thông qua những biện pháp cần thiết để cho phép xác định, truy nguyên, phong toả hay tạm giữ bất kỳ mục nào được đề cập đến tại Khoản 1 của Điều này nhằm thực hiện được việc tịch thu.

3. Nếu những tài sản do phạm tội mà có được biến đổi hoặc chuyển đổi, một phần hay toàn bộ, thành một tài sản khác thì tài sản này sẽ phải chịu những biện pháp được đề cập đến trong Điều này thay cho những tài sản do phạm tội mà có.

4. Nếu những tài sản do phạm tội mà có đã được gộp với những tài sản có nguồn gốc hợp pháp thì những tài sản này, không cản trở đến bất cứ quyền niêm phong hay tạm giữ nào, sẽ bị tịch thu theo giá trị tương đương số tài sản đã được gộp trước đó.

5. Thu nhập hay lợi nhuận khác thu được từ tài sản do phạm tội mà có, từ những tài sản do vật hoặc tiền do phạm tội mà có biến đổi hay chuyển đổi

thành hay từ tài sản mà vật hoặc tiền do phạm tội mà có được gộp vào, cũng sẽ phải chịu những biện pháp được đề cập trong Điều này theo cùng phương thức và mức độ áp dụng đối với tài sản do phạm tội mà có.

6. Vì mục đích của Điều này và Điều 13, mỗi Quốc gia thành viên sẽ trao cho các toà án của mình hay các cơ quan có thẩm quyền khác quyền lực để ra lệnh nộp hay thu giữ các tài liệu về ngân hàng, tài chính, thương mại. Các Quốc gia thành viên sẽ không không từ chối thực hiện các quy định của khoản này vì lý do đảm bảo bí mật ngân hàng.

7. Các Quốc gia thành viên có thể xem xét khả năng yêu cầu bị cáo chứng minh nguồn gốc hợp pháp của tài sản bị nghi là do phạm tội mà có hoặc những tài sản sẽ bị tịch thu khác, trong chừng mực phù hợp với những nguyên tắc của pháp luật trong nước và với tính chất của các trình tự xét xử và thủ tục tố tụng khác.

8. Các quy định của Điều này sẽ không được giải thích làm phương hại đến quyền của bên thứ ba ngay tình.

9. Không quy định nào trong Điều này ảnh hưởng đến nguyên tắc việc xác định và áp dụng các biện pháp nêu trong Điều này phải phù hợp và tuân theo các quy định pháp luật trong nước của Quốc gia thành viên.

Điều 13. Hợp tác quốc tế trong việc tịch thu tài sản

1. Quốc gia thành viên khi nhận được lời yêu cầu của một Quốc gia thành viên khác có quyền tài phán đối với một hành vi phạm tội được Công ước này điều chỉnh về việc tịch thu tài sản do phạm tội mà có, tài sản, trang thiết bị và các công cụ khác được nói đến tại Điều 12 Khoản 1 Công ước này nằm trên lãnh thổ của nước đó, sẽ cố gắng hết mức có thể trong phạm vi hệ thống pháp luật trong nước cho phép:

(a) Chuyển yêu cầu này đến các cơ quan có thẩm quyền trong nước để phát lệnh tịch thu và, nếu lệnh này được ban ra, thực hiện lệnh đó; hoặc

(b) Chuyển lệnh tịch thu của toà án quốc gia yêu cầu đến cơ quan có thẩm quyền để thực hiện phù hợp với quy định tại Điều 12 Khoản 1 Công ước này nếu lệnh tịch thu đó liên quan đến tài sản do phạm tội mà có, tài sản, trang thiết bị và các công cụ khác nêu trong Điều 12 Khoản 1 đang nằm trên lãnh thổ của Quốc gia thành viên được yêu cầu.

2. Khi thực hiện yêu cầu của một Quốc gia thành viên khác có quyền tài phán đối với hành vi phạm tội được Công ước này điều chỉnh, Quốc gia thành viên được yêu cầu sẽ tiến hành các biện pháp xác định, truy nguyên và niêm phong hay tạm giữ tài sản do phạm tội mà có, tài sản, trang thiết bị và các công cụ khác được nêu trong Điều 12 Khoản 1 của Công ước này nhằm thực hiện

lệnh tịch thu do Quốc gia thành viên yêu cầu hoặc Quốc gia thành viên được yêu cầu đưa ra căn cứ theo lời yêu cầu quy định tại Khoản 1 của Điều này.

3. Các quy định của Điều 18 Công ước này được áp dụng cho Điều này với những sửa đổi cần thiết. Ngoài những thông tin được nói đến tại Điều 18 Khoản 15, các yêu cầu được đưa ra theo Điều này phải bao gồm:

(a) Một bản mô tả về tài sản sẽ bị tịch thu và một bản trình bày về các cơ sở làm căn cứ cho Quốc gia thành viên đưa ra yêu cầu, để Quốc gia thành viên được yêu cầu có đủ cơ sở phát lệnh tịch thu theo quy định pháp luật trong nước của họ, trong trường hợp yêu cầu đó thuộc Khoản 1 (a) Điều này;

(b) Một bản sao lệnh tịch thu được chấp nhận là có giá trị pháp lý mà căn cứ vào đó Quốc gia thành viên đưa ra yêu cầu, một bản trình bày về các tình tiết và thông tin liên quan đến việc thực hiện lệnh tịch thu, trong trường hợp yêu cầu đó thuộc Khoản 1 (b) Điều này,

(c) Một bản trình bày về các cơ sở làm căn cứ cho Quốc gia thành viên đưa ra yêu cầu và một bản trình bày về các hoạt động cần thực hiện, trong trường hợp yêu cầu thuộc Khoản 2 Điều này.

4. Các quyết định hay hoạt động theo quy định tại Khoản 1 và 2 của Điều này sẽ được Quốc gia thành viên được yêu cầu thực hiện, phù hợp và tuân theo các quy định pháp luật trong nước quốc gia đó và các nguyên tắc về thủ tục của họ hay bất cứ điều ước, hiệp định, thoả thuận song phương hay đa phương nào mà quốc gia đó có thể phải tuân theo trong quan hệ với Quốc gia thành viên yêu cầu.

5. Mỗi Quốc gia thành viên sẽ cung cấp cho Tổng thư ký Liên hợp quốc bản sao các luật và quy định để Điều này có hiêu lực và bất cứ sửa đổi nào đối với những luật và quy định này hoặc các văn bản hướng dẫn.

6. Nếu một Quốc gia thành viên quyết định tiến hành các biện pháp nói đến tại Khoản 1 và 2 của Điều này với điều kiện phải có điều ước quốc tế liên quan điều chỉnh, Quốc gia thành viên đó sẽ coi Công ước này là cơ sở cần và đủ cho điều kiện nói trên

7. Việc hợp tác theo Điều này có thể bị một Quốc gia thành viên từ chối nếu hành vi phạm tội mà yêu cầu đề cập không phải là một hành vi phạm tội được Công ước này điều chỉnh.

8. Các quy định của Điều này sẽ không được giải thích làm phương hại đến quyền của bên thứ 3 ngay tình.

9. Các Quốc gia thành viên sẽ cân nhắc việc ký kết các điều ước, hiệp định hay thoả thuận song phương và đa phương để tăng cường tính hiệu quả của hợp tác quốc tế được thực hiện theo quy định của Điều này.

Điều 14. Xử lý tài sản do phạm tội mà có bị tịch thu hoặc tài sản bị tịch thu

1. Tài sản do phạm tội mà có hay tài sản mà một Quốc gia thành viên tịch thu theo Điều 12 hoặc Điều 13 Khoản 1 của Công ước này sẽ do Quốc gia thành viên đó xử lý phù hợp với pháp luật trong nước và các thủ tục hành chính của quốc gia này.

2. Khi thực hiện yêu cầu của một Quốc gia thành viên khác theo Điều 13 Công ước này, các Quốc gia thành viên, trong chừng mực pháp luật trong nước cho phép và nếu được đề nghị, sẽ ưu tiên xem xétc việc trả lại tài sản do phạm tội mà có hay tài sản cho Quốc gia thành viên yêu cầu để họ có thể đền bù cho các nạn nhân hoặc trả lại những tài sản đó cho chủ sở hữu hợp pháp của nó.

3. Khi thực hiện yêu cầu của một Quốc gia thành viên khác theo quy định tại Điều 12 và Điều 13 Công ước này, một Quốc gia thành viên có thể chú trọng xem xét ký kết các hiệp định hay thoả thuận về:

(a) Việc đóng góp tài sản do phạm tội mà có hay tài sản hoặc tiền của có được từ việc bán chúng hoặc một phần của chúng vào tài khoản được mở theo Điều 30 Khoản 2 (c) Công ước này và cho các cơ quan liên chính phủ chuyên trách chống tội phạm có tổ chức;

(b) Chia xẻ với các Quốc gia thành viên khác, trên cơ sở thường xuyên hoặc theo từng vụ việc, tài sản do phạm tội mà có hay tài sản hoặc tiền của từ việc bán chúng phù hợp với quy định của pháp luật trong nước và các thủ tục hành chính của quốc gia đó.

Điều 15. Quyền tài phán

1. Mỗi Quốc gia thành viên sẽ thông qua các những biện pháp cần thiết để thiết lập quyền tài phán của mình đối với những hành vi phạm tội quy định theo các Điều 5, 6, 8 và 23 của Công ước này khi:

(a) Hành vi phạm tội được thực hiện trên lãnh thổ của Quốc gia thành viên đó; hoặc

(b) Hành vi phạm tội được thực hiện trên boong tàu mang cờ của Quốc gia thành viên đó hoặc trên máy bay đăng ký theo luật của Quốc gia thành viên đó vào thời điểm xảy ra hành vi phạm tội.

2. Theo quy định tại Điều 4 Công ước này, một Quốc gia thành viên cũng sẽ thiết lập quyền tài phán của mình đối với bất kỳ hành vi phạm tội nào khi:

(a) Hành vi phạm tội được thực hiện nhằm chống lại một công dân của Quốc gia thành viên đó;

(b) Hành vi phạm tội được thực hiện bởi một công dân của Quốc gia thành viên đó hay một người không quốc tịch thường trú trên lãnh thổ của quốc gia đó; hoặc

(c) Hành vi phạm tội là:

(i) Một trong những hành vi được quy định tại Điều 6 Khoản 1 Công ước này và được thực hiện bên ngoài lãnh thổ của quốc gia đó nhằm thực hiện một tội phạm nghiêm trọng trong lãnh thổ của quốc gia đó;

(ii) Một trong những hành vi được quy định tại Điều 6 Khoản 1 (b) (ii) Công ước này và được thực hiện bên ngoài lãnh thổ của quốc gia đó nhằm thực hiện một hành vi phạm tội theo quy định tại Điều 6 Khoản 1 điểm (a) (i) hoặc (ii) hay điểm (b) (i) Công ước này trong lãnh thổ quốc gia đó.

3. Vì mục đích của Điều 16 Khoản 10 Công ước này, mỗi Quốc gia thành viên sẽ thông qua những biện pháp cần thiết để thiết lập quyền tài phán của mình đối với những hành vi phạm tội được Công ước này điều chỉnh khi người bị tình nghi là tội phạm xuất hiện trên lãnh thổ của quốc gia đó và quốc gia đó không dẫn độ người này với lý do họ là công dân của quốc gia đó.

4. Mỗi Quốc gia thành viên cũng sẽ thông qua những biện pháp cần thiết để thiết lập quyền tài phán của mình đối với những hành vi phạm tội được Công ước này điều chỉnh khi người bị tình nghi là tội phạm có mặt trên lãnh thổ của quốc gia đó và quốc gia đó không dẫn độ người này.

5. Nếu một Quốc gia thành viên thực hiện quyền tài phán của mình theo Khoản 1 hoặc 2 của Điều này đã được thông báo hoặc bằng một cách khác biết được rằng một hay nhiều Quốc gia thành viên khác đang tiến hành việc điều tra, truy tố hay xét xử đối với cùng hành vi đó, các cơ quan có thẩm quyền của những Quốc gia thành viên này sẽ, khi thích hợp, tham khao với nhau để phối hợp hoạt động.

6. Không làm phương hại đến các chuẩn mực của luật pháp quốc tế chung, Công ước này không loại bỏ việc thực hiện quyền tài phán hình sự của một Quốc gia thành viên phù hợp với pháp luật trong nước của quốc gia đó.

Điều 16. Dẫn độ

1. Điều này sẽ áp dụng đối với các hành vi phạm tội được Công ước này điều chỉnh hoặc trong những trường hợp khi một hành vi phạm tội được đề cập đến trong Điều 2 bis Khoản 1 (a) hoặc (b) có liên quan đến một nhóm tội phạm có tổ chức và người là đối tượng của yêu cầu dẫn độ đang sống ở Quốc gia thành viên được yêu cầu, với điều kiện là hành vi phạm tội dẫn đến việc dẫn độ đáng bị trừng phạt theo pháp luật trong nước của cả quốc gia yêu cầu lẫn quốc gia được yêu cầu.

2. Nếu yêu cầu dẫn độ bao gồm vài tội phạm nghiêm trọng khác nhau, trong đó có một số tội không được Công ước này điều chỉnh, Quốc gia thành viên được yêu cầu vẫn có thể áp dụng Điều này đối với những tội đó.

3. Mỗi hành vi phạm tội mà Điều này áp dụng cũng sẽ được coi là hành vi phạm tội có thể bị dẫn độ trong bất cứ điều ước dẫn độ tội phạm nào đã có giữa các Quốc gia thành viên. Các Quốc gia thành viên phải quy định những hành vi phạm tội này là những hành vi phạm tội có thể dẫn độ được trong mọi điều ước quốc tế về dẫn độ sẽ được ký kết giữa họ.

4. Nếu một Quốc gia thành viên dẫn độ theo điều ước nhận được yêu cầu dẫn độ từ một Quốc gia thành viên khác mà giữa họ chưa có điều ước về dẫn độ nào, thì Quốc gia thành viên này có thể coi Công ước này như là cơ sở pháp lý cho việc dẫn độ đối với bất cứ hành vi phạm tội nào mà Điều này áp dụng.

5. Các Quốc gia thành viên dẫn độ theo điều ước sẽ:

(a) Thông báo cho Tổng thư ký Liên hợp quốc việc họ có lấy Công ước này làm cơ sở pháp lý cho việc hợp tác dẫn độ với các Quốc gia thành viên khác của Công ước này hay không khi nộp văn kiện phê chuẩn, chấp thuận, phê duyệt hay gia nhập Công ước này; và

(b) Cố gắng ký kết các điều ước về dẫn độ với các Quốc gia thành viên khác của Công ước này để thực hiện Điều này khi cần nếu họ không lấy Công ước này làm cơ sở pháp lý cho việc hợp tác dẫn độ.

6. Các Quốc gia thành viên không dẫn độ theo điều ước sẽ công nhận các hành vi phạm tội mà Điều này áp dụng là những hành vi phạm tội có thể bị dẫn độ giữa họ.

7. Việc dẫn độ sẽ phải tuân theo các điều kiện được quy định trong pháp luật trong nước của Quốc gia thành viên được yêu cầu hoặc các điều ước về dẫn độ có thể áp dụng được, bao gồm nhưng không giới hạn các điều kiện liên quan đến yêu cầu về mức phạt tối thiểu để dẫn độ và những cơ sở mà Quốc gia thành viên được yêu cầu có thể từ chối dẫn độ.

8. Các Quốc gia thành viên sẽ, tuân theo pháp luật trong nước của họ, cố gắng tiến hành các thủ tục dẫn độ và đơn giản hoá các yêu cầu về bằng chứng liên quan đến nó đối với bất kỳ hành vi phạm tội nào mà Điều này áp dụng.

9. Nếu Quốc gia thành viên được yêu cầu nhận thấy hoàn cảnh đòi hỏi và cấp thiết thì, theo đề nghị Quốc gia thành viên yêu cầu và phù hợp với các quy định pháp luật trong nước cũng như các điều ước về dẫn độ của mình, có thể bắt giữ người cần được dẫn độ mà hiện đang có mặt trên lãnh thổ quốc gia mình hoặc tiến hành những biện pháp thích hợp khác để đảm bảo việc dẫn độ người đó sẽ được thực hiện.

10. Nếu một Quốc gia thành viên nơi bị can về một tội mà điều này áp dụng đang cư trú không dẫn độ người này với lý do là người đó là công dân của mình thì khi nhận được yêu cầu của Quốc gia thành viên muốn dẫn độ sẽ phải chuyển ngay vụ việc này cho các cơ quan có thẩm quyền truy tố. Cơ quan có thẩm quyền đó sẽ đưa ra quyết định của họ và tiến hành tố tụng theo một trình tự thủ tục giống như đối với những hành vi phạm tội khác có cùng mức độ nghiêm trọng phù hợp với pháp luật trong nước của Quốc gia thành viên nói trên. Các Quốc gia thành viên hữu quan sẽ hợp tác với nhau trong quá trình tố tụng và về chứng cứ, để đảm bảo tính hiệu quả của việc truy tố.

11. Khi một Quốc gia thành viên được phép dẫn độ hoặc chuyển giao công dân của mình theo quy định của pháp luật trong nước, với điều kiện sau khi xét xử công dân đó phải trở về thi hành án tại Quốc gia đó và Quốc gia thành viên yêu cầu dẫn độ cũng đồng ý với điều kiện này cũng như những điều kiện thích hợp khác, thì việc dẫn độ hoặc chuyển giao có điều kiện nói trên coi như đã thoả mãn các nghĩa vụ quy định tại Khoản 10 Điều này.

12. Nếu một Quốc gia từ chối yêu cầu dẫn độ thi hành án với lý do người bị dẫn độ là công dân của mình thì Quốc gia đó, theo đề nghị của Quốc gia yêu cầu dẫn độ và phù hợp với các quy định của pháp luật trong nước, sẽ xem xét việc thi hành toàn bộ hoặc một phần còn lại của hình phạt theo bản án của Quốc gia yêu cầu.

13. Bất cứ người nào đang là đối tượng của việc tố tụng về mọi kỳ hành vi phạm tội mà Điều này áp dụng sẽ được bảo đảm sự đối xử công minh trong mọi giai đoạn tố tụng, bao gồm việc hưởng đầy đủ các quyền và những đảm bảo theo quy định pháp luật trong nước của Quốc gia thành viên nơi người đó cư trú.

14. Không quy định nào trong Công ước này được giải thích là áp đặt nghĩa vụ dẫn độ nếu như Quốc gia thành viên được yêu cầu có đủ cơ sở để tin rằng yêu cầu được đưa ra nhằm truy tố hay trừng trị một người vì lý do giới tính, tôn giáo, chủng tộc, quốc tịch, nguồn gốc dân tộc hay quan điểm chính trị của người đó hoặc việc thực hiện yêu cầu sẽ làm phương hại đến quan điểm của người đó về một trong những lý do trên.

15. Các Quốc gia thành viên có thể từ chối yêu cầu dẫn độ với lý do hành vi phạm tội cũng liên quan đến vấn đề tài chính quốc gia.

16. Trước khi từ chối dẫn độ, Quốc gia được yêu cầu, nếu thích hợp, sẽ tham khảo Quốc gia yêu cầu để Quốc gia này có thể bày tỏ quan điểm và cung cấp thông tin liên quan đến nghi vấn của họ.

17. Các Quốc gia thành viên sẽ cố gắng ký kết các hiệp định hoặc thoả thuận song phương hoặc đa phương để thực hiện hoặc tăng cường mức độ hiệu quả của việc dẫn độ.

Điều 17. Chuyển giao người bị kết án

Các Quốc gia thành viên có thể xem xét tham gia các hiệp định hoặc thoả thuận song phương hoặc đa phương về việc chuyển giao vào lãnh thổ của họ những người bị phạt tù hoặc những hình phạt tước bỏ quyền tự do khác vì những hành vi phạm tội được Công ước này điều chỉnh, để những người này có thể chấp hành xong bản án của họ ở lãnh thổ quốc gia đó.

Điều 18. Tương trợ pháp lý

1. Các Quốc gia thành viên sẽ thực hiện tương trợ pháp lý hiệu quả nhất cho một Quốc gia thành viên khác trong việc điều tra, truy tố và xét xử liên quan đến các hành vi phạm tội được quy định tại Điều 3 Công ước và sẽ thực hiện tương trợ pháp lý tương tự cho một Quốc gia thành viên khác nếu Quốc gia thành viên đó có các lý do chính đáng để nghi ngờ hành vi phạm tội như được nêu trong Điều 3, Khoản 1 (a) hoặc (b), có tính chất xuyên quốc gia, bao gồm việc các nạn nhân, nhân chứng, tài sản, phương tiện hoặc chứng cứ của các hành vi phạm tội đó đang nằm tại Quốc gia thành viên được yêu cầu và có liên quan đến nhóm tội phạm có tổ chức.

2. Quốc gia thành viên được yêu cầu sẽ thực hiện tương trợ pháp lý trong phạm vi khả năng của mình phù hợp với luật pháp, các hiệp ước, hiệp định và thoả thuận có liên quan của nước đó đối với các thủ tục điều tra, tố tụng và xét xử liên quan đến các hành vi phạm tội mà một pháp nhân có thể phải chịu trách nhiệm pháp lý theo Điều 10 của Công ước này tại Quốc gia thành viên yêu cầu.

3. Có thể yêu cầu tương trợ pháp lý theo Điều này nhằm bất kỳ mục đích nào sau đây:

(a) Lấy chứng cứ hoặc lời khai;

(b) Thực hiện tống đạt giấy tờ tư pháp;

(c) Thực hiện khám xét, tạm giữ, và niêm phong;

(d) Khám nghiệm đồ vật và hiện trường;

(e) Cung cấp thông tin, vật chứng và đánh giá của người giám định;

(f) Cung cấp tài liệu và hồ sơ gốc hoặc đã được chứng thực, kể cả tài liệu của chính phủ, ngân hàng, các hồ sơ tài chính, các hồ sơ của nghiệp đoàn hoặc hồ sơ kinh doanh;

(g) Nhận dạng hoặc phát hiện tài sản do phạm tội mà có, tài sản, công cụ hoặc các đồ vật khác để phục vụ mục đích thu thập chứng cứ;

(h) Tạo điều kiện thuận lợi cho việc trình diện tự nguyện của những cá nhân liên quan tại Quốc gia yêu cầu;

(i) Bất kỳ hình thức tương trợ nào khác không trái với pháp luật trong nước của Quốc gia thành viên được yêu cầu.

4. Không làm phương hại tới pháp luật trong nước, các cơ quan có thẩm quyền của Quốc gia thành viên có thể, không cần báo trước, chuyển các thông tin liên quan đến vấn đề hình sự tới một cơ quan có thẩm quyền của một Quốc gia thành viên khác nếu họ tin rằng các thông tin đó có thể giúp đỡ cơ quan có thẩm quyền cuả Quốc gia kia trong việc thực hiện hoặc hoàn thành việc lấy lời khai và các thủ tục tố tụng hình sự hoặc có thể giúp Quốc gia thành viên kia thực hiện một yêu cầu phù hợp với Công ước này.

5. Việc chuyển thông tin theo Khoản 4 của Điều này sẽ không làm phương hại đến công việc lấy lời khai và các thủ tục tố tụng hình sự tại Quốc gia của các cơ quan có thẩm quyền cung cấp thông tin. Các cơ quan có thẩm quyền nhận thông tin sẽ tuân thủ yêu cầu về bảo mật, thậm chí tạm thời, hoặc hạn chế sử dụng thông tin đó. Tuy nhiên, điều này sẽ không ngăn cản Quốc gia thành viên nhận thông tin tiết lộ thông tin đó khi tiến hành các hoạt động tố tụng của mình nhằm bào chữa cho một người bị kết tội. Trong trường hợp này, Quốc gia thành viên nhận thông tin sẽ thông báo vấn đề này cho Quốc gia thành viên chuyển thông tin trước khi tiết lộ thông tin và sẽ tham khảo ý kiến Quốc gia thành viên chuyển giao thông tin nếu được yêu cầu như vậy. Trong trường hợp đặc biệt, nếu không thể thông báo trước thì Quốc gia thành viên nhận thông tin sẽ thông báo cho Quốc gia thành viên chuyển thông tin về việc tiết lộ thông tin mà không có bất kỳ sự trì hoãn nào.

6. Các quy định tại Điều này sẽ không ảnh hưởng đến những nghĩa vụ theo bất kỳ điều ước quốc tế song phương hoặc đa phương nào khác điều chỉnh hoặc sẽ điều chỉnh, toàn bộ hoặc một phần, vấn đề tương trợ pháp lý.

7. Các Khoản 9 đến 29 của Điều này sẽ áp dụng cho các yêu cầu tương trợ pháp lý được đưa ra phù hợp với Điều này nếu các Quốc gia thành viên liên quan không bị ràng buộc bởi một điều ước quốc tế khác về tương trợ pháp lý. Nếu các Quốc gia thành viên bị ràng buộc bởi một điều ước như vậy, các quy định phù hợp của điều ước đó sẽ được áp dụng trừ khi các Quốc gia thành viên đó đồng ý áp dụng các Khoản 9 đến 29 của Điều này thay cho các quy định của điều ước nói trên. Các Quốc gia thành viên được khuyến khích áp dụng các Khoản này nếu chúng tạo điều kiện thuận lợi cho việc hợp tác giữa các Quốc gia thành viên.

8. Các Quốc gia thành viên sẽ không từ chối tương trợ pháp lý theo Điều này với lý do bảo mật ngân hàng.

9. Các Quốc gia thành viên có thể từ chối tương trợ pháp lý theo Điều

này với lý do không tồn tại trách nhiệm hình sự song song* . Tuy nhiên, nếu Quốc gia thành viên được yêu cầu thấy thích hợp thì có thể thực hiện việc tương trợ pháp lý theo chừng mực tuỳ ý bất kể việc hành vi đó có thể cấu thành một hành vi phạm tội theo pháp luật trong nước của Quốc gia đó hay không.

10. Một người đang bị giam giữ hoặc chấp hành án trên lãnh thổ của một Quốc gia thành viên cần phải trình diện tại một Quốc gia thành viên khác để nhận dạng, đưa ra lời khai hoặc trợ giúp trong việc thu thập chứng cứ cho các hoạt động điều tra, truy tố hoặc xét xử liên quan đến các hành vi phạm tội được Công ước này điều chỉnh có thể được dẫn giải sang Quốc gia thành viên kia nếu đáp ứng các điều kiện sau:

(a) Được sự đồng ý của người đó;

(b) Các cơ quan có thẩm quyền của cả hai Quốc gia thành viên đồng ý, theo các điều kiện mà các Quốc gia thành viên đó thấy thích đáng.

11. Vì các mục đích nêu trong Khoản 10 của Công ước này:

(a) Quốc gia thành viên nơi người đó được dẫn giải tới sẽ có thẩm quyền và nghĩa vụ giam giữ người đó, trừ khi Quốc gia thành viên nơi người đó được dẫn giải đi uỷ quyền hoặc yêu cầu khác ;

(b) Quốc gia thành viên nơi người đó được dẫn giải tới sẽ không chậm trễ thực hiện nghĩa vụ trao trả người đó lại cho Quốc gia thành viên nơi người đó được dẫn giải đi như đã thoả thuận trước, hoặc theo thoả thuận giữa các cơ quan có thẩm quyền của cả hai Quốc gia thành viên;

(c) Quốc gia thành viên nơi người đó được dẫn giải tới sẽ không yêu cầu Quốc gia thành viên nơi người đó được dẫn giải đi phải tiến hành các thủ tục dẫn độ để trao trả lại người đó;

(d) Thời gian bị giam giữ của người đó tại Quốc gia thành viên nơi họ được dẫn giải tới sẽ được tính vào thời gian phạt tù mà họ phải chấp hành tại Quốc gia nơi họ được dẫn giải đi.

12. Trừ khi Quốc gia thành viên nơi một người được dẫn giải đi theo quy định tại Khoản 10 và 11 của Điều này đồng ý, người đó, bất kể có quốc tịch của nước nào, sẽ không bị truy tố, bắt giam, trừng phạt hoặc phải chịu bất kỳ sự hạn chế về tự do cá nhân nào tại lãnh thổ của Quốc gia nơi người đó được dẫn giải tới liên quan đến các hành vi mà người đó thực hiện trước khi rời khỏi lãnh thổ của Quốc gia nơi người đó được dẫn giải đi.

13. Mỗi Quốc gia thành viên sẽ chỉ định một cơ quan trung ương có trách nhiệm và quyền hạn nhận các yêu cầu tương trợ pháp lý và hoặc thực

---

* dual criminal: Một hành vi bị coi là tội phạm theo luật của cả hai quốc gia.

hiện các yêu cầu đó hoặc chuyển chúng cho các cơ quan có thẩm quyền để thực hiện. Nếu một Quốc gia thành viên có một vùng hoặc lãnh thổ đặc biệt với hệ thống tương trợ pháp lý riêng biệt, thì Quốc gia đó có thể chỉ định một cơ quan trung ương chuyên biệt có chức năng tương tự cho vùng hoặc lãnh thổ đó. Các cơ quan trung ương sẽ đảm bảo việc thực hiện hoặc chuyển giao các yêu cầu tương trợ pháp lý mà cơ quan đó nhận được một cách hiệu quả và nhanh chóng. Nếu cơ quan trung ương chuyển giao yêu cầu tương trợ pháp lý cho một cơ quan có thẩm quyền thực hiện, cơ quan trung ương đó sẽ đốc thúc cơ quan này thực hiện yêu cầu tương trợ pháp lý nhanh chóng và có hiệu quả. Quốc gia thành viên sẽ thông báo về cơ quan trung ương được chỉ định nhằm thực hiện các nhiệm vụ nói trên cho Tổng thư ký Liên hợp quốc khi gửi lưu chiểu văn kiện phê chuẩn, chấp thuận, phê duyệt hoặc gia nhập của mình đối với Công ước này. Các yêu cầu tương trợ pháp lý và bất kỳ thông tin nào liên quan đến các yêu cầu đó sẽ được chuyển đến các cơ quan trung ương mà Quốc gia thành viên đã chỉ định. Quy định này sẽ không làm phương hại đến quyền của một Quốc gia thành viên đề nghị chuyển các yêu cầu và thông tin qua đường ngoại giao và trong các trường hợp khẩn cấp nếu các Quốc gia thành viên đồng ý, qua Tổ chức Cảnh sát hình sự quốc tế, nếu có thể.

14. Các yêu cầu tương trợ pháp lý phải được viết bằng văn bản, hoặc nếu có thể, bằng bất kỳ phương tiện nào tạo ra được văn bản, được lập bằng ngôn ngữ mà Quốc gia thành viên được yêu cầu chấp thuận, theo các điều kiện cho phép Quốc gia thành viên đó có thể chứng thực nội dung của yêu cầu tương trợ pháp lý. Quốc gia thành viên phải thông báo về một hoặc nhiều ngôn ngữ mà Quốc gia đó có thể chấp thuận cho Tổng thư ký của Liên hợp quốc khi gửi lưu chiểu văn kiện phê chuẩn, chấp thuận, phê duyệt hoặc gia nhập Công ước này. Trong các trường hợp khẩn cấp và nếu các Quốc gia thành viên đồng ý, các yêu cầu có thể được đưa ra bằng miệng, nhưng sẽ được khẳng định bằng văn bản ngay sau đó.

15. Một yêu cầu tương trợ pháp lý sẽ bao gồm:

(a) Tên cơ quan yêu cầu;

(b) Vụ việc uỷ thác và thực trạng của quá trình điều tra, truy tố hoặc xét xử mà yêu cầu tương trợ pháp lý có liên quan và tên, chức năng của cơ quan tiến hành các hoạt động điều tra, truy tố hoặc xét xử;

(c) Tóm tắt các sự kiện liên quan, trừ trường hợp các yêu cầu tương trợ liên quan đến việc tống đạt giấy tờ tư pháp;

(d) Nội dung uỷ thác và các chi tiết về bất kỳ thủ tục đặc biệt nào mà Quốc gia thành viên yêu cầu muốn tuân thủ;

(e) Nếu có thể, nhận dạng, nơi ở và quốc tịch của bất kỳ người nào liên quan; và

(f) Mục đích của việc tìm bằng chứng, thông tin hoặc hành vi.

16. Quốc gia thành viên được yêu cầu có thể đề nghị được cung cấp thêm thông tin nếu những thông tin đó cần thiết cho việc thực hiện yêu cầu phù hợp với pháp luật trong nước của quốc gia này hoặc những thông tin đó có thể tạo điều kiện cho việc thực hiện yêu cầu.

17. Một yêu cầu tương trợ pháp lý sẽ được thực hiện phù hợp với pháp luật trong nước của Quốc gia thành viên được yêu cầu, và nếu có thể, phù hợp với các thủ tục được nêu trong yêu cầu trong chừng mực không trái với pháp luật trong nước của Quốc gia đó.

18. Khi một cá nhân đang cư trú trên lãnh thổ của một Quốc gia thành viên và phải đưa ra lời khai với tư cách là nhân chứng hoặc chuyên gia cho các cơ quan tư pháp của một Quốc gia thành viên khác, thì Quốc gia thành viên nơi người đó cư trú, theo yêu cầu của Quốc gia thành viên kia, nếu có thể và phù hợp với các nguyên tắc cơ bản của pháp luật trong nước, sẽ cho phép lấy lời khai qua băng vi-đê-ô nếu Quốc gia này không thể hoặc không muốn cá nhân đó trình diện trên lãnh thổ của Quốc gia thành viên yêu cầu. Các Quốc gia thành viên sẽ đồng ý để cơ quan tư pháp của Quốc gia thành viên yêu cầu tiến hành lấy lời khai với sự chứng kiến của cơ quan tư pháp của Quốc gia thành viên được yêu cầu.

19. Quốc gia thành viên yêu cầu sẽ không chuyển hoặc sử dụng thông tin hay chứng cứ mà Quốc gia thành viên được yêu cầu cung cấp nhằm phục vụ hoạt động điều tra, truy tố hoặc xét xử vào những mục đích không được nêu trong yêu cầu mà không có sự đồng ý trước của Quốc gia đó. Không quy định nào trong Khoản này ngăn cản Quốc gia thành viên yêu cầu tiết lộ các thông tin hoặc chứng cứ trong khi tiến hành thủ tục tố tụng nhằm bào chữa cho bị cáo. Trong trường hợp này, Quốc gia thành viên yêu cầu sẽ thông báo cho Quốc gia thành viên được yêu cầu trước khi đưa ra thông tin và bằng chứng và sẽ tham khảo ý kiến của Quốc gia thành viên được yêu cầu nếu Quốc gia này đề nghị như vậy. Trường hợp ngoại lệ, nếu không thể báo trước, Quốc gia thành viên yêu cầu sẽ thông báo cho Quốc gia thành viên được yêu cầu về việc tiết lộ thông tin hoặc chứng cứ mà không có bất kỳ sự trì hoãn nào.

20. Quốc gia thành viên yêu cầu có thể đề nghị Quốc gia thành viên được yêu cầu giữ bí mật về sự việc và nội dung của yêu cầu, ngoại trừ trường hợp cần thiết để thực hiện yêu cầu đó. Nếu Quốc gia thành viên được yêu cầu không thể đáp ứng được đề nghị về bảo mật thì Quốc gia đó sẽ thông báo ngay lập tức cho Quốc gia thành viên yêu cầu.

21. Tương trợ pháp lý có thể bị từ chối:

(a) Nếu yêu cầu được đưa ra không phù hợp với các quy định tại Điều này;

(b) Nếu Quốc gia thành viên được yêu cầu cho rằng việc thực hiện yêu cầu có thể phương hại tới chủ quyền, an ninh, trật tự công cộng hoặc các lợi ích thiết yếu khác của Quốc gia đó;

(c) Nếu pháp luật trong nước của Quốc gia thành viên được yêu cầu không cho phép các cơ quan chức năng của Quốc gia đó thực hiện các hoạt động theo yêu cầu liên quan đến bất kỳ hành vi phạm tội nào tương tự thuộc đối tượng điều tra, truy tố hoặc xét xử theo quyền hạn của chính các cơ quan đó;

(d) Nếu việc thực hiện yêu cầu tương trợ pháp lý là trái với hệ thống pháp luật của Quốc gia thành viên được yêu cầu.

22. Các Quốc gia thành viên không thể từ chối một yêu cầu tương trợ pháp lý với lý do hành vi phạm tội liên quan tới các vấn đề tài chính.

23. Bất kỳ sự từ chối tương trợ pháp lý nào đều phải đưa ra lý do .

24. Quốc gia thành viên được yêu cầu sẽ thực hiện yêu cầu tương trợ pháp lý càng sớm càng tốt và sẽ lưu ý càng nhiều càng tốt đến bất kỳ thời hạn và lý do nào mà Quốc gia thành viên yêu cầu nêu ra trong yêu cầu. Quốc gia thành viên được yêu cầu sẽ đáp ứng những yêu cầu chính đáng do Quốc gia thành viên yêu cầu đưa ra về tiến trình thực hiện yêu cầu. Quốc gia thành viên yêu cầu sẽ thông báo ngay lập tức cho Quốc gia thành viên được yêu cầu khi nào thì việc tương trợ không cần thiết nữa.

25. Quốc gia thành viên được yêu cầu có thể trì hoãn tương trợ pháp lý có thể bị hoãn lại bởi với lý do việc đó sẽ gây trở ngại cho các thủ tục điều tra, tố tụng hoặc xét xử đang tiến hành.

26. Trước khi từ chối một yêu cầu theo Khoản 21 của Điều này hoặc trì hoãn việc thực hiện yêu cầu theo Khoản 25 của Điều này, nếu thấy cần thiết, Quốc gia thành viên được yêu cầu sẽ tham khảo với Quốc gia thành viên yêu cầu xem việc tương trợ pháp lý có phụ thuộc vào các quy định nói trên hay không. Nếu Quốc gia thành viên yêu cầu chấp nhận rằng việc tương trợ pháp lý phụ thuộc vào các điều kiện đó thì Quốc gia đó phải tuân thủ các điều kiện ấy.

27. Không làm phương hại đến việc áp dụng Khoản 12 của Điều này, nhân chứng, người giám định hay một người nào khác, theo đề nghị của Quốc gia thành viên yêu cầu, đồng ý cung cấp chứng cứ trong một vụ kiện hoặc hỗ trợ các hoạt động điều tra, truy tố, xét xử trong lãnh thổ của Quốc gia thành viên yêu cầu sẽ không bị truy tố, giam giữ, trừng phạt hoặc chịu bất kỳ hình thức hạn chế tự do nào khác trong lãnh thổ của Quốc gia đó liên quan đến các hành vi được thực hiện trước khi ra khỏi lãnh thổ của Quốc gia thành viên được yêu cầu. Tình trạng an toàn này sẽ chấm dứt khi nhân chứng, người giám

định hoặc một người nào khác, trong vòng 15 ngày liên tục hoặc trong một thời gian được thoả thuận giữa các Quốc gia thành viên từ ngày người đó được chính thức thông báo rằng các cơ quan xét xử không yêu cầu người đó phải có mặt nữa, đã có cơ hội ra khỏi nhưng vẫn tự nguyện ở lại trong lãnh thổ của Quốc gia thành viên yêu cầu, hoặc đã rời khỏi lãnh thổ Quốc gia đó nhưng lại quay trở lại theo ý nguyện của chính họ.

28. Các chi phí thông thường của việc thực hiện yêu cầu tương trợ pháp lý sẽ do Quốc gia thành viên được yêu cầu chi trả, trừ khi có thoả thuận khác giữa các Quốc gia thành viên liên quan. Nếu cần phải có chi phí cho một công việc thực chất hoặc đặc biệt để thực hiện yêu cầu thì các Quốc gia thành viên sẽ tham khảo để quyết định các điều kiện, theo đó yêu cầu sẽ được thực hiện cũng như cách thức thanh toán chi phí.

29. Quốc gia thành viên được yêu cầu:

(a) Sẽ cung cấp cho Quốc gia thành viên yêu cầu bảo sao các hồ sơ của Chính phủ, các tài liệu hoặc thông tin mình có mà theo pháp luật trong nước chúng có tính chất công khai;

(b) Sẽ tuỳ ý cung cấp cho Quốc gia thành viên yêu cầu toàn bộ, một phần hoặc với những điều kiện thích đáng bản sao các hồ sơ của Chính phủ, các tài liệu hoặc thông tin mình có mà theo pháp luật trong nước chúng không có tính chất công khai.

30. Các Quốc gia thành viên sẽ xem xét, nếu cần thiết, khả năng ký kết các thoả thuận song phương hoặc đa phương nhằm phục vụ các mục đích hay đem lại hiệu quả thực tế hoặc củng cố các quy định của Điều này.

Điều 19. Phối hợp điều tra

Các Quốc gia thành viên sẽ xem xét việc ký kết các thoả thuận song phương hoặc đa phương làm cơ sở cho các cơ quan có thẩm quyền liên quan thiết lập cơ chế phối hợp điều tra về những vấn đề là đối tượng của các hoạt động điều tra, truy tố hoặc xét xử tại một hay nhiều Quốc gia. Nếu không có các hiệp định hoặc thoả thuận như vậy, thì việc phối hợp điều tra có thể được thực hiện dựa trên thoả thuận theo từng vụ việc. Các Quốc gia thành viên liên quan sẽ đảm bảo rằng chủ quyền của Quốc gia thành viên trong phạm vi lãnh thổ của Quốc gia đó, nơi việc điều tra được tiến hành, sẽ hoàn toàn được tôn trọng.

Điều 20. Các kỹ thuật điều tra đặc biệt

1. Nếu các nguyên tắc cơ bản của hệ thống pháp luật trong nước cho phép, trong phạm vi khả năng của mình và phù hợp với các quy định của pháp luật trong nước, mỗi Quốc gia thành viên sẽ thực thi các biện pháp cần thiết để

cho phép các cơ quan có thẩm quyền trong lãnh thổ của mình áp dụng hợp lý việc vận chuyển có kiểm soát và, nếu thích hợp, áp dụng các kỹ thuật điều tra đặc biệt khác, như điện tử hoặc các hình thức giám sát và hoạt động đặc tình khác nhằm đấu tranh chống tội phạm có tổ chức được hiệu quả.

2. Nhằm mục đích điều tra các hành vi phạm tội được điều chỉnh bởi Công ước này và nếu cần thiết, các Quốc gia thành viên được khuyến khích ký kết các hiệp định hoặc thoả thuận song phương hoặc đa phương thích hợp để sử dụng các kỹ thuật điều tra đặc biệt khi hợp tác ở cấp quốc tế. Các hiệp định hoặc thoả thuận như vậy sẽ được ký kết và thực hiện phù hợp với nguyên tắc bình đẳng chủ quyền của các Quốc gia và sẽ được thực hiện hoàn toàn phù hợp với các quy định của các hiệp định hoặc thoả thuận đó.

3. Nếu không có một hiệp định hay thoả thuận như được nêu trong Khoản 2 của Điều này, quyết định sử dụng các kỹ thuật điều tra đặc biệt ở cấp độ quốc tế nói trên sẽ được đưa ra trên cơ sở từng vụ việc và, nếu cần có thể xem xét các thoả thuận về tài chính liên quan đến việc thực hiện quyền tài phán của các Quốc gia thành viên liên quan.

4. Các quyết định sử dụng biện pháp vận chuyển có kiểm soát ở mức độ quốc tế, theo sự đồng ý của các Quốc gia thành viên liên quan, sẽ bao gồm các phương pháp như chặn lại và cho phép hàng hoá tiếp tục được giữ nguyên hoặc huỷ bỏ hoặc thay thế toàn bộ hay một phần.

Điều 21. Chuyển giao vụ kiện hình sự

Các Quốc gia thành viên sẽ xem xét khả năng chuyển giao vụ kiện để truy tố một hành vi phạm tội được Công ước này điều chỉnh trong trường hợp việc chuyển giao đó được coi là vì lợi ích của việc thi hành công lý, đặc biệt là trong các vụ việc có sự trùng lặp về thẩm quyền để việc truy tố tội phạm có tính tập trung vào.

Điều 22. Thiết lập hồ sơ tội phạm

Mỗi Quốc gia thành viên có thể ban hành pháp luật hay các biện pháp cần thiết khác, theo những điều kiện và vì những mục đích mà Quốc gia đó thấy phù hợp, để xem xét bất kỳ bản án nào trước đó ở một Quốc gia khác đối với một bị cáo với mục đích sử dụng thông tin đó trong thủ tục tố tụng hình sự liên quan đến một hành vi phạm tội được Công ước này điều chỉnh.

Điều 23. Hình sự hoá hành vi cản trở công lý

Mỗi Quốc gia thành viên sẽ ban hành pháp luật hay các biện pháp cần thiết khác để coi là tội phạm đối với các hành vi cố ý thực hiện:

(a) Việc sử dụng vũ lực, đe doạ hoặc hăm doạ hoặc hứa hẹn, đề nghị

hoặc cung cấp một mối lợi không chính đáng để người bị thẩm vấn khai sai sự thật hoặc để can thiệp vào việc đưa ra lời khai hay đưa ra chứng cứ trong một vụ kiện liên quan đến các hành vi phạm tội được điều chỉnh bởi Công ước này;

(b) Việc sử dụng vũ lực, đe doạ hoặc hăm doạ nhằm can thiệp vào việc thực hiện các nhiệm vụ chính thức của một nhân viên tư pháp hoặc hành pháp liên quan đến các hành vi phạm tội được điều chỉnh bởi Công ước này. Không một quy định nào trong Đoạn này làm phương hại tới quyền của các Quốc gia thành viên ban hành các quy định pháp luật để bảo vệ các loại viên chức khác.

Điều 24. Bảo vệ nhân chứng

1. Mỗi Quốc gia thành viên sẽ áp dụng các biện pháp phù hợp theo khả năng của mình để bảo vệ nhân chứng trong các vụ án hình sự một cách hiệu quả khỏi nguy cơ bị trả thù hoặc đe doạ khi họ cung cấp chứng cứ liên quan đến các hành vi phạm tội được Công ước này điều chỉnh, và nếu cần thiết, bảo vệ họ hàng hay những người thân thích của họ.

2. Không làm phương hại tới các quyền của bị cáo, trong đó có quyền khiếu kiện chính đáng, các biện pháp được quy định tại Khoản 1 của Điều này có thể bao gồm nhưng không giới hạn những biện pháp sau:

(a) Thiết lập các thủ tục để bảo vệ về mặt thân thể cho những người nói trên, ví dụ như, trong chừng mực cần thiết và khả thi, thay đổi chỗ ở của họ và, nếu thích hợp, cấm hoặc hạn chế tiết lộ thông tin liên quan đến nhận dạng và chỗ ở của những người đó;

(b) Quy định các quy tắc về thu thập chứng cứ để có thể lấy được lời khai của nhân chứng mà vẫn đảm bảo được an toàn cho họ, như cho phép lấy lời khai thông qua việc sử dụng kỹ thuật thông tin như kết nối vi-đê-ô hoặc các biện pháp thích hợp khác.

3. Các Quốc gia thành viên sẽ xem xét việc ký kết các hiệp định hoặc thoả thuận với các Quốc gia khác để thay đổi chỗ ở của những người như được nêu trong Khoản 1 của Điều này.

4. Các quy định của Điều này cũng sẽ áp dụng cho các nạn nhân khi họ đồng thời là nhân chứng.

Điều 25. Hỗ trợ và bảo vệ nạn nhân

1. Mỗi Quốc gia thành viên sẽ áp dụng các biện pháp phù hợp trong khả năng của mình để hỗ trợ và bảo vệ nạn nhân của các hành vi phạm tội được Công ước này điều chỉnh, đặc biệt là trong các trường hợp bị đe doạ trả thù hoặc hăm doạ.

2. Mỗi Quốc gia thành viên sẽ thiết lập các thủ tục cần thiết để đền bù và

bồi thường cho nạn nhân của các hành vi phạm tội được Công ước này điều chỉnh.

3. Mỗi Quốc gia thành viên, theo pháp luật trong nước của nước mình, sẽ để các ý kiến và mối quan tâm của nạn nhân được trình bày và được xem xét trong những giai đoạn thích hợp của quá trình tố tụng chống bị cáo theo cách không làm phương hại tới các quyền bào chữa.

Điều 26. Các biện pháp tăng cường hợp tác với các cơ quan hành pháp

1. Mỗi Quốc gia thành viên sẽ áp dụng các biện pháp cần thiết để khuyến khích những người tham gia hoặc đã tham gia vào các nhóm tội phạm có tổ chức:

(a) Cung cấp thông tin hữu hiệu cho các cơ quan có thẩm quyền cho các mục đích điều tra và thu thập chứng cứ về những vấn đề như:

(i) Nhận dạng, bản chất, cấu thành, cơ cấu, vị trí hay các hoạt động của các nhóm tội phạm có tổ chức;

(ii) Các mối liên hệ, bao gồm các mối liên hệ quốc tế, với các nhóm tội phạm có tổ chức khác;

(iii) Các hành vi phạm tội mà các nhóm tội phạm có tổ chức đã thực hiện hoặc có thể thực hiện;

(b) Giúp đỡ các cơ quan có thẩm quyền một cách thực chất và cụ thể để góp phần thu lại các cơ sở vật chất và tài sản do phạm tội mà có của các nhóm tội phạm có tổ chức.

2. Mỗi Quốc gia thành viên, trong những trường hợp thích đáng, sẽ xem xét khả năng giảm hình phạt đối với người bị kết án nhưng đã hợp tác một cách hiệu quả trong việc điều tra hoặc truy tố một hành vi phạm tội được Công ước này điều chỉnh .

3. Mỗi Quốc gia thành viên, phù hợp với những nguyên tắc cơ bản của pháp luật trong nước, sẽ xem xét khả năng miễn tố đối với người đã hợp tác hiệu quả trong việc điều tra hoặc truy tố một hành vi phạm tội được Công ước này điều chỉnh.

4. Việc bảo vệ những người nói trên sẽ được quy định tại Điều 18 của Công ước này.

5. Nếu một người như được nêu trong Khoản 1 của Điều này đang cư trú tại một Quốc gia thành viên có thể hợp tác một cách có hiệu quả với các cơ quan có thẩm quyền của một Quốc gia thành viên khác, thì các Quốc gia thành

viên liên quan có thể xem xét ký kết các hiệp định hoặc thoả thuận, phù hợp với pháp luật trong nước của mình về các quy định có thể có của một Quốc gia thành viên khác liên quan đến sự đối đối xử được nêu trong Khoản 2 và 3 của Điều này.

Điều 27. Hợp tác hành pháp

1. Phù hợp với hệ thống pháp luật và hành chính của nước mình, Các Quốc gia thành viên sẽ hợp tác một cách chặt chẽ với một Quốc gia thành viên khác để tăng cường hiệu quả của hoạt động hành pháp nhằm đấu tranh chống lại các hành vi phạm tội được Công ước này điều chỉnh. Đặc biệt, mỗi Quốc gia thành viên sẽ áp dụng các biện pháp hiệu quả để:

(a) Tăng cường và, nếu cần thiết, thiết lập các kênh thông tin giữa các cơ quan có thẩm quyền, các tổ chức và dịch vụ của nước mình nhằm tạo điều kiện thuận lợi cho việc trao đổi nhanh chóng và an toàn các thông tin liên quan tới mọi khía cạnh của các hành vi phạm tội được Công ước này điều chỉnh, bao gồm các mối liên hệ với những hoạt động tội phạm khác, nếu các Quốc gia thành viên thấy thích hợp;

(b) Hợp tác với các Quốc gia thành viên khác trong việc thực hiện thẩm vấn đối với các hành vi phạm tội được Công ước này điều chỉnh liên quan đến:

(i) Nhận dạng, chỗ ở và các hoạt động của những người bị tình nghi có liên quan các hành vi phạm tội nói trên hoặc chỗ ở của những người khác liên quan;

(ii) Việc chuyển dịch tài sản do phạm tội mà có hoặc tài sản có nguồn gốc từ việc thực hiện các hành vi phạm tội nói trên;

(iii) Việc chuyển dịch tài sản, thiết bị hay các phương tiện khác được sử dụng hoặc dự định được sử dụng để thực hiện các hành vi phạm tội nói trên;

(c) Cung cấp, nếu thích hợp, các thiết bị hoặc các đồ dùng cần thiết cho các mục đích phân tích hoặc điều tra;

(d) Tạo điều kiện thuận lợi cho việc hợp tác có hiệu quả giữa các cơ quan có thẩm quyền, các tổ chức và dịch vụ của nước mình và tăng cường trao đổi nhân sự và các chuyên gia khác, bao gồm việc bố trí các cán bộ giao dịch, theo các hiệp định hoặc thoả thuận song phương giữa các Quốc gia thành viên liên quan;

(e) Trao đổi thông tin với các Quốc gia thành viên khác về các biện pháp và phương thức cụ thể được các nhóm tội phạm có tổ chức sử dụng, bao gồm lộ trình, phương tiện vận chuyển và việc sử dụng các thẻ căn cước giả, các tài liệu bị thay đổi hoặc làm giả hoặc các phương thức khác để che dấu các hoạt

động của các nhóm tội phạm đó, nếu có thể.

2. Nhằm đem lại hiệu quả cho Công ước này, các Quốc gia thành viên sẽ xem xét ký kết các hiệp định hoặc thoả thuận song phương về hợp tác trực tiếp giữa các cơ quan hành pháp của các nước đó và sửa đổi các hiệp định và thoả thuận nói trên nếu chúng đã được ký kết. Nếu không có các hiệp định hoặc thoả thuận như vậy giữa các Quốc gia thành viên liên quan thì các Thành viên có thể coi Công ước này như là cơ sở cho việc hợp tác hành pháp liên quan đến những hành vi phạm tội được Công ước này điều chỉnh. Bất kỳ khi nào thích hợp, các Quốc gia thành viên sẽ tận dụng tối đa các hiệp định hoặc thoả thuận này, bao gồm cả các tổ chức quốc tế và khu vực, nhằm tăng cường hợp tác giữa các cơ quan hành pháp của họ.

3. Các Quốc gia thành viên sẽ nỗ lực hợp tác trong phạm vi khả năng của mình để chống tội phạm có tổ chức xuyên quốc gia có sử dụng kỹ thuật hiện đại.

Điều 28. Thu thập, trao đổi và phân tích thông tin về tính chất của tội phạm có tổ chức

1. Mỗi Quốc gia thành viên sẽ xem xét việc phân tích, có sự tư vấn của các cộng đồng khoa học và nghiên cứu, các xu hướng của tội phạm có tổ chức trong lãnh thổ của mình, các hoàn cảnh thực hiện tội phạm, cũng như các nhóm chuyên nghiệp và công nghệ có liên quan.

2. Các Quốc gia thành viên sẽ xem xét việc phát triển và trao đổi chuyên môn liên quan đến các hoạt động của tội phạm có tổ chức với nhau và thông qua các tổ chức quốc tế và khu vực. Để đạt được mục đích này, các định nghĩa, các tiêu chuẩn và phương pháp luận chung sẽ được xây dựng và áp dụng khi thích hợp.

3. Mỗi Quốc gia thành viên sẽ xem xét việc theo dõi các chính sách và các biện pháp thực thi của mình để đấu tranh chống tội phạm có tổ chức và đánh giá hiệu quả và tác dụng của chúng.

Điều 29. Đào tạo và hỗ trợ kỹ thuật

1. Mỗi Quốc gia thành viên, trong chừng mực cần thiết, sẽ khởi xướng, xây dựng hoặc phát triển một chương trình đào tạo đặc biệt cho các cán bộ hành pháp, bao gồm công tố viên, điều tra viên, các cán bộ hải quan và những người khác có trách nhiệm trong việc phòng chống, phát hiện và kiểm soát các hành vi phạm tội được Công ước này điều chỉnh. Những chương trình đó có thể bao gồm gửi biệt phái hoặc trao đổi nhân viên. Trong chừng mực pháp luật trong nước cho phép, những chương trình đó cụ thể sẽ hướng dẫn về:

(a) Các phương thức được sử dụng trong việc phòng ngừa, phát hiện và

kiểm soát các hành vi phạm tội được Công ước này điều chỉnh;

(b) Các lộ trình và các công nghệ mà những người bị tình nghi có liên quan đến các hành vi phạm tội được Công ước này điều chỉnh sử dụng, bao gồm cả việc quá cảnh qua các Quốc gia, và các biện pháp đối phó thích hợp;

(c) Theo dõi sự vận chuyển hàng buôn lậu;

(d) Phát hiện và theo dõi việc vận chuyển tài sản do phạm tội mà có, tài sản, thiết bị hay các phương tiện và phương thức khác được sử dụng để di chuyển, che dấu hoặc nguỵ trang các tài sản, thiết bị, hoặc phương tiện đó, cũng như các phương thức được sử dụng để đấu tranh chống rửa tiền và các tội phạm tài chính khác;

(e) Thu thập chứng cứ;

(f) Kiểm soát công nghệ trong các khu vực tự do thương mại và tự do cầu cảng;

(g) Các thiết bị và kỹ thuật hành pháp hiện đại, bao gồm theo dõi điện tử, chuyển giao có kiểm soát và các hoạt động bí mật khác;

(h) Các phương thức được sử dụng để đấu tranh chống tội phạm có tổ chức xuyên quốc gia có sử dụng máy vi tính, các mạng lưới viễn thông hay các công nghệ hiện đại khác; và

(i) Các phương thức được sử dụng trong việc bảo vệ nạn nhân và nhân chứng.

2. Các Quốc gia thành viên sẽ giúp đỡ một Quốc gia khác trong việc lập kế hoạch và thực hiện các chương trình nghiên cứu và đào tạo nhằm trao đổi chuyên môn trong các lĩnh vực được nêu tại Khoản 1 của Điều này và để làm được điều đó, các Quốc gia khi thích hợp cũng sẽ sử dụng các hội nghị và hội thảo khu vực và quốc tế để tăng cường hợp tác và để khuyến khích trao đổi về những vấn đề cùng quan tâm, bao gồm những vấn đề và nhu cầu đặc biệt của các Quốc gia đang trong giai đoạn chuyển tiếp.

3. Các Quốc gia thành viên sẽ tăng cường hỗ trợ về đào tạo và kỹ thuật để tạo điều kiện thuận lợi cho việc dẫn độ tội phạm và tương trợ pháp lý. Sự hỗ trợ về đào tạo và kỹ thuật đó có thể bao gồm đào tạo về ngôn ngữ, gửi biệt phái và trao đổi nhân sự trong các cơ quan trung ương hoặc các tổ chức với các cơ quan có thẩm quyền.

4. Trong trường hợp đã ký các hiệp định hoặc thoả thuận song phương và đa phương, các Quốc gia thành viên, trong chừng mực cần thiết, sẽ tăng cường nỗ lực để tối đa hoá các hoạt động điều hành và đào tạo trong khuôn khổ các tổ chức quốc tế và khu vực và trong khuôn khổ các hiệp định và thoả

thuận song phương và đa phương phù hợp.

Điều 30. Các biện pháp khác: thực hiện Công ước thông qua phát triển kinh tế và hỗ trợ kỹ thuật

1. Các Quốc gia thành viên sẽ áp dụng các biện pháp có lợi cho việc thực hiện tối ưu Công ước này với chừng mực có thể, thông qua hợp tác quốc tế, có chú ý đến các tác động tiêu cực của tội phạm có tổ chức đối với xã hội nói chung, đặc biệt là đối với phát triển lâu dài.

2. Các Quốc gia thành viên sẽ nỗ lực cộng tác với nhau cũng như với các tổ chức quốc tế và khu vực trong chừng mực có thể để:

(a) Thúc đẩy hợp tác ở mọi cấp độ với các nước đang phát triển, đặc biệt chú trọng đến việc tăng cường khả năng của các nước đang phát triển trong việc phòng ngừa và đấu tranh chống tội phạm có tổ chức xuyên quốc gia;

(b) Tăng cường trợ giúp tài chính và vật chất để hỗ trợ cho những nỗ lực của các nước đang phát triển trong việc đấu tranh chống tội phạm có tổ chức một cách hiệu quả và giúp các nước này thực hiện Công ước thành công;

(c) Hỗ trợ kỹ thuật cho các nước đang phát triển và các nước có nền kinh tế đang trong giai đoạn chuyên tiếp để giúp đỡ những nước này đáp ứng được các yêu cầu nhằm thực hiện Công ước. Để đạt được mục đích đó, các Quốc gia thành viên sẽ cố gắng đóng góp tự nguyện đầy đủ và thường xuyên cho một tài khoản dành riêng vào mục đích nói trên thuộc cơ chế tài trợ của Liên hợp quốc. Phù hợp với pháp luật trong nước và các quy định của Công ước này, Các Quốc gia thành viên cũng có thể chú trọng xem xét việc đóng góp vào tài khoản nói trên một phần tiền hoặc phần giá trị tương đương của tài sản do phạm tội mà có hoặc do tài sản tịch thu được theo các quy định của Công ước này;

(d) Khuyến khích và thuyết phục các Quốc gia khác và các thể chế tài chính thích hợp cùng nỗ lực tham gia các hoạt động theo Điều này, cụ thể là cung cấp thêm các chương trình đào tạo và thiết bị hiện đại cho các nước đang phát triển để hỗ trợ họ trong việc đạt được những mục tiêu của Công ước này.

3. Trong chừng mực có thể, các biện pháp này sẽ không làm phương hại tới các cam kết hỗ trợ của nước ngoài hoặc tới các thoả thuận hợp tác tài chính khác ở các cấp độ song phương, khu vực và quốc tế.

4. Các Quốc gia thành viên có thể ký kết các hiệp định hoặc thoả thuận song phương hoặc đa phương về việc hỗ trợ vật chất và hậu cần, có xem xét đến những thoả thuận tài chính cần thiết để các biện pháp hợp tác quốc tế quy định trong Công ước này được thực hiện một cách có hiệu quả và để phòng ngừa, phát hiện và kiểm soát tội phạm có tổ chức xuyên quốc gia.

Điều 31. Phòng ngừa

1. Các Quốc gia thành viên sẽ nỗ lực phát triển, đánh giá các dự án quốc gia và thiết lập, thúc đẩy các hoạt động và chính sách tối ưu nhằm phòng ngừa tội phạm có tổ chức xuyên quốc gia.

2. Các Quốc gia thành viên sẽ nỗ lực, phù hợp với những nguyên tắc cơ bản của pháp luật trong nước, giảm thiểu các cơ hội hiện có hoặc sẽ có mà các nhóm tội phạm có tổ chức có thể lợi dụng để tham gia vào thị trường hợp pháp với số tài sản do phạm tội mà có, thông qua các biện pháp lập pháp, hành pháp hoặc các biện pháp khác. Các biện pháp này sẽ tập trung vào việc:

(a) Tăng cường hợp tác giữa các cơ quan hành pháp hoặc cơ quan công tố và các thực thể tư nhân liên quan, bao gồm cả ngành công nghiệp;

(b) Thúc đẩy việc xây dựng các tiêu chuẩn và thủ tục để bảo vệ tính chính trực của quần chúng và các thực thể tư nhân liên quan, cũng như các quy tắc ứng xử cho các ngành nghề liên quan, đặc biệt là luật sư, công chứng viên, chuyên viên tư vấn về thuế và kế toán;

(c) Ngăn ngừa việc các nhóm tội phạm có tổ chức lợi dụng các thủ tục đấu thầu do các cơ quan nhà nước tiến hành và vốn trợ cấp cùng với giấy phép mà các cơ quan này cấp các hoạt động thương mại;

(d) Ngăn ngừa việc các nhóm tội phạm có tổ chức lợi dụng các pháp nhân, những biện pháp này có thể bao gồm:

(i) Lập hồ sơ công khai về các pháp nhân và thể nhân tham gia vào việc tổ chức, quản lý và tài trợ cho pháp nhân;

(ii) Có thể bằng lệnh của toà án hoặc bằng bất kỳ biện pháp thích hợp nào khác, không cho những người đã bị kết án về những hành vi phạm tội mà Công ước này điều chỉnh giữ chức vụ giám đốc các pháp nhân đã được thành lập trong phạm vi quyền hạn của họ trong một thời gian thích đáng;

(iii) Lập các hồ sơ quốc gia về những người không được giữ chức vụ giám đốc của các pháp nhân; và

(iv) Trao đổi thông tin trong các hồ sơ nêu tại các Điểm (d) (i) và (iii) của Mục này với các cơ quan có thẩm quyền của các Quốc gia thành viên khác.

3. Các Quốc gia thành viên sẽ cố gắng tăng cường việc tái hoà nhập vào cộng đồng những người đã bị kết án về các hành vi phạm tội được Công ước này điều chỉnh.

4. Các Quốc gia thành viên sẽ cố gắng đánh giá định kỳ các văn bản pháp lý liên quan và thực tiễn thi hành hiện có nhằm phát hiện ra những thiếu

sót mà các nhóm tội phạm có tổ chức có thể lợi dụng.

5. Các Quốc gia thành viên sẽ cố gắng nâng cao nhận thức của người dân về sự tồn tại, nguyên nhân, tính nghiêm trọng và mối đe doạ của tội phạm có tổ chức xuyên quốc gia. Các thông tin có thể được phổ biến tuyên truyền một cách phù hợp thông qua các phương tiện thông tin đại chúng và sẽ bao gồm các biện pháp để tăng cường khả năng tham gia của dân chúng vào việc phòng ngừa và đấu tranh chống loại tội phạm này.

6. Mỗi Quốc gia thành viên sẽ thông báo cho Tổng thư ký của Liên hợp quốc về tên và địa chỉ của các cá nhân và cơ quan có thẩm quyền có thể hỗ trợ các Quốc gia thành viên khác trong việc xây dựng các biện pháp phòng ngừa tội phạm có tổ chức xuyên quốc gia.

7. Các Quốc gia thành viên, nếu thích hợp, sẽ cộng tác với nhau và với các tổ chức quốc tế và khu vực liên quan trong việc tăng cường và xây dựng các biện pháp như được nêu trong Điều này. Sự cộng tác này sẽ bao gồm việc tham gia vào các dự án quốc tế nhằm phòng ngừa tội phạm có tổ chức xuyên quốc gia, ví dụ như bằng cách giảm những khả năng có thể làm cho các nhóm dân cư lạc hậu dễ bị ảnh hưởng bởi hoạt động của tội phạm có tổ chức xuyên quốc gia.

Điều 32. Hội nghị các Thành viên của Công ước

1. Hội nghị các Thành viên của Công ước được tổ chức nhằm tăng cường khả năng của các Quốc gia thành viên trong việc đấu tranh chống lại tội phạm có tổ chức xuyên quốc gia và nhằm thúc đẩy và xem xét việc thực hiện Công ước này.

2. Không quá một năm kể từ khi Công ước bắt đầu có hiệu lực, Tổng thư ký Liên hợp quốc sẽ triệu tập Hội nghị các Thành viên của Công ước. Hội nghị các Thành viên của Công ước sẽ thông qua những quy tắc về thủ tục và những quy tắc điều chỉnh các hoạt động được nêu trong Khoản 3 và 4 của Điều này (bao gồm các quy tắc liên quan đến việc thanh toán chi phí phát sinh trong việc thực hiện các hoạt động này).

3. Hội nghị các Thành viên sẽ thoả thuận về các cơ chế để đạt được những mục tiêu được nêu trong Khoản 1 của Điều này, bao gồm:

(a) Tạo điều kiện thuận lợi cho các hoạt động của các Quốc gia thành viên như được nêu trong các Điều 29, 30 và 31 của Công ước này, bao gồm việc khuyến khích và huy động sự đóng góp tự nguyện;

(b) Tạo điều kiện thuận lợi cho việc trao đổi thông tin giữa các Quốc gia thành viên về các loại hình và xu hướng của tội phạm có tổ chức xuyên quốc gia và về những thực tiễn thành công để đấu tranh chống loại tội phạm này;

(c) Hợp tác với các tổ chức quốc tế và khu vực và các tổ chức phi chính phủ liên quan.

(d) Xem xét định kỳ việc thực hiện Công ước này;

(e) Đưa ra các đề xuất để hoàn thiện Công ước và việc thực hiện Công ước.

4. Vì mục đích của các quy định tại Khoản 3 (d) và (e) của Điều này, Hội nghị các Thành viên phải nắm được những thông tin cần thiết về các biện pháp mà các quốc gia tiến hành trong khi thực hiện Công ước và những khó khăn nảy sinh trong quá trình đó, thông qua các thông tin do Quốc gia thành viên cung cấp và qua các cơ chế xem xét bổ sung mà Hội nghị các Thành viên thiết lập.

5. Mỗi Quốc gia thành viên sẽ cung cấp cho Hội nghị của các Thành viên thông tin về các chương trình, kế hoạch và thực tiễn của nước mình, cũng như các biện pháp lập pháp và hành pháp để thực hiện Công ước, khi được Hội nghị của các Thành viên yêu cầu.

Điều 33. Ban thư ký

1. Tổng thư ký của Liên hợp quốc sẽ cung cấp những dịch vụ thư ký cần thiết cho Hội nghị các Thành viên của Công ước.

2. Ban thư ký sẽ:

(a) Giúp Hội nghị các Thành viên thực hiện các hoạt động như được nêu trong Điều 32 của Công ước, sắp xếp và cung cấp các dịch vụ cần thiết cho các kỳ họp của Hội nghị các Thành viên;

(b) Khi được yêu cầu, hỗ trợ các Quốc gia thành viên trong việc cung cấp thông tin cho Hội nghị của các Thành viên như được nêu trong Điều 32 Khoản 5 của Công ước; và

(c) Bảo đảm việc cộng tác cần thiết với ban thư ký của các tổ chức quốc tế và khu vực liên quan.

Điều 34. Thực hiện Công ước

1. Mỗi Quốc gia thành viên sẽ áp dụng các biện pháp cần thiết, bao gồm các biện pháp lập pháp và hành pháp, phù hợp với những nguyên tắc cơ bản của luật pháp của nước mình, để đảm bảo việc thực hiện các nghĩa vụ của mình theo Công ước này.

2. Các hành vi phạm tội được quy định tại các Điều 5, 6, 8 và 23 của Công ước này sẽ được quy định một cách độc lập trong pháp luật trong nước

của mỗi Quốc gia thành viên về bản chất xuyên quốc gia hay tính liên quan đến một nhóm tội phạm có tổ chức như được nêu trong Khoản 1 Điều 3 của Công ước này, ngoại trừ trong chừng mực Điều 5 của Công ước này đòi hỏi phải có sự tham gia của một nhóm tội phạm có tổ chức.

3. Mỗi Quốc gia thành viên có thể áp dụng những biện pháp nghiêm ngặt hoặc chặt chẽ hơn so với những biện pháp được quy định tại Công ước này nhằm phòng chống tội phạm có tổ chức xuyên quốc gia.

Điều 35. Giải quyết tranh chấp

1. Các Quốc gia thành viên sẽ nỗ lực giải quyết các tranh chấp liên quan đến việc giải thích hoặc áp dụng Công ước này thông qua thương lượng.

2. Bất kỳ tranh chấp nào giữa hai hay nhiều Quốc gia thành viên liên quan đến việc giải thích hoặc áp dụng Công ước này mà không thể giải quyết thông qua thương lượng trong một thời gian thích hợp thì theo đề nghị của một trong các Quốc gia thành viên nói trên sẽ được giải quyết bằng trọng tài. Nếu, sáu tháng sau khi có đề nghị giải quyết bằng trọng tài, các Quốc gia thành viên nói trên không thể thoả thuận về tổ chức của cơ quan trọng tài, thì bất kỳ một trong số các Quốc gia thành viên đó có thể đề nghị đưa tranh chấp ra Toà án quốc tế phù hợp với Quy chế của Toà án.

3. Mỗi Quốc gia thành viên, khi ký, phê chuẩn, chấp thuận hoặc phê duyệt, hoặc gia nhập Công ước này, có thể tuyên bố rằng Quốc gia đó không bị ràng buộc bởi Khoản 2 của Điều này. Các Quốc gia thành viên khác sẽ không bị ràng buộc bởi Khoản 2 của Điều này đối với bất kỳ Quốc gia thành viên nào đã đưa ra một bảo lưu như vậy.

4. Bất kỳ Quốc gia thành viên nào đã đưa ra một bảo lưu phù hợp với Khoản 3 của Điều này có thể, vào bất kỳ thời điểm nào, rút bảo lưu đó bằng cách thông báo cho Tổng thư ký của Liên hợp quốc.

Điều 36. Ký, phê chuẩn, chấp thuận, phê duyệt và gia nhập

1. Công ước này sẽ được để ngỏ cho tất cả các Quốc gia ký từ ngày 12 đến ngày 15 tháng 12 năm 2000 tại Pa-léc-mô, I-ta-li-a, và sau đó tại Trụ sở của Liên hợp quốc ở Nữu-ước cho đến ngày 12 tháng 12 năm 2002.

2. Công ước này sẽ được để ngỏ cho các tổ chức hội nhập kinh tế khu vực ký với điều kiện có ít nhất một Quốc gia thành viên của tổ chức đó đã ký Công ước này phù hợp với Khoản 1 của Điều này.

3. Công ước này phải được phê chuẩn, chấp thuận hoặc phê duyệt. Các văn kiện phê chuẩn, chấp thuận hoặc phê duyệt sẽ được nộp lưu chiểu cho Tổng thư ký của Liên hợp quốc. Một tổ chức hội nhập kinh tế khu vực có thể

nộp lưu chiểu văn kiện phê chuẩn, chấp thuận hoặc phê duyệt của mình nếu có ít nhất một Quốc gia thành viên của tổ chức đó đã làm như vậy. Trong văn kiện phê chuẩn, chấp thuận hoặc phê duyệt đó, tổ chức nói trên sẽ tuyên bố phạm vi thẩm quyền của mình đối với những vấn đề được điều chỉnh bởi Công ước này. Tổ chức nói trên cũng sẽ thông báo cho cơ quan lưu chiểu bất kỳ thay đổi thích hợp nào về phạm vi thẩm quyền của mình.

4. Công ước này được để ngỏ cho bất kỳ Quốc gia nào hay bất kỳ tổ chức hội nhập kinh tế khu vực nào có ít nhất một Quốc gia thành viên là thành viên của Công ước này gia nhập. Các văn kiện gia nhập sẽ được gửi lưu chiểu tới Tổng thư ký của Liên hợp quốc. Khi gia nhập, tổ chức nói trên sẽ tuyên bố phạm vi thẩm quyền của mình đối với những vấn đề được điều chỉnh bởi Công ước này. Tổ chức nói trên cũng sẽ thông báo cho cơ quan lưu chiểu bất kỳ thay đổi thích hợp nào về phạm vi thẩm quyền của mình.

Điều 37. Quan hệ với các nghị định thư

1. Công ước này được đi kèm với một hay nhiều nghị định thư.

2. Để trở thành Thành viên của một nghị định thư, một Quốc gia hoặc một tổ chức hội nhập kinh tế khi vực cũng phải là Thành viên của Công ước này.

3. Một Quốc gia thành viên của Công ước này không bị ràng buộc bởi một nghị định thư trừ khi Quốc gia đó trở thành Thành viên của nghị định thư đó phù hợp với các quy định của nghị định thư.

4. Bất kỳ nghị định thư nào của Công ước này sẽ được giải thích cùng với Công ước, có tính đến mục đích của nghị định thư đó.

Điều 38. Bắt đầu có hiệu lực

1. Công ước này sẽ bắt đầu có hiệu lực vào ngày thứ chín mươi sau ngày nộp lưu chiểu văn kiện phê chuẩn, chấp thuận, phê duyệt hoặc gia nhập thứ bốn mươi. Vì mục đích của Khoản này, bất kỳ văn kiện nào được gửi lưu chiểu bởi một tổ chức hội nhập kinh tế khu vực sẽ không được tính cộng thêm vào các văn kiện đã được gửi lưu chiểu bởi các Quốc gia thành viên của tổ chức đó.

2. Đối với mỗi Quốc gia hoặc tổ chức hội nhập kinh tế khu vực phê chuẩn, chấp thuận, phê duyệt hoặc gia nhập Công ước này sau khi văn kiện thứ bốn mươi được gửi lưu chiểu, Công ước này sẽ bắt đầu có hiệu lực vào ngày thứ ba mươi sau ngày gửi lưu chiểu văn kiện phù hợp của Quốc gia hay tổ chức đó.

Điều 39. Sửa đổi

1. Sau khi kết thúc thời gian năm năm kể từ khi bắt đầu có hiệu lực của Công ước, một Quốc gia thành viên có thể đề xuất sửa đổi và gửi tới Tổng thư ký của Liên hợp quốc, Tổng thư ký của Liên hợp quốc sau đó sẽ chuyển đề nghị sửa đổi này cho các Quốc gia thành viên và Hội nghị các Thành viên của Công ước để xem xét và quyết định về đề nghị đó. Hội nghị các Thành viên sẽ cố gắng hết sức để đạt được sự đồng thuận về mỗi sửa đổi. Nếu mọi cố gắng để đạt được sự đồng thuận đã được thực hiện mà không đạt được thoả thuận nào thì việc sửa đổi sẽ chỉ được thông qua với hai phần ba số phiếu của các Quốc gia thành viên có mặt và biểu quyết tại cuộc họp trong Hội nghị của các Thành viên , như một biện pháp cuối cùng.

2. Các tổ chức hội nhập kinh tế khu vực, đối với những vấn đề thuộc thẩm quyền của mình, sẽ thực hiện quyền bỏ phiếu của mình với số phiếu bằng số lượng thành viên của các tổ chức đó là các Quốc gia thành viên của Công ước này. Các tổ chức như vậy sẽ không thực hiện quyền bỏ phiếu của mình nếu các Quốc gia thành viên của các tổ chức đó đã thực hiện quyền bỏ phiếu của họ và ngược lại.

3. Một sửa đổi được thông qua phù hợp với Khoản 1 của Điều này phải được các Quốc gia thành viên phê chuẩn, chấp thuận hoặc phê duyệt.

4. Một sửa đổi được thông qua phù hợp với Khoản 1 của Điều này sẽ bắt đầu có hiệu lực đối với một Quốc gia thành viên sau chín mươi ngày kể từ ngày văn kiện phê chuẩn, chấp thuận hoặc phê duyệt đối với sửa đổi đó được gửi lưu chiểu tới Tổng thư ký của Liên hợp quốc.

5. Khi một sửa đổi bắt đầu có hiệu lực, sửa đổi đó sẽ ràng buộc các Quốc gia thành viên đã đồng ý chịu sự ràng buộc của sửa đổi đó. Các Quốc gia thành viên khác sẽ vẫn bị ràng buộc bởi các quy định của Công ước này và bất kỳ sửa đổi nào trước đó mà họ đã phê chuẩn, chấp thuận hoặc phê duyệt.

Điều 40. Rút khỏi Công ước

1. Một Quốc gia thành viên có thể rút khỏi Công ước này bằng cách gửi thông báo bằng văn bản cho Tổng thư ký của Liên hợp quốc. Việc rút khỏi Công ước đó sẽ bắt đầu có hiệu lực sau một năm kể từ ngày Tổng thư ký nhận được thông báo.

2. Một tổ chức hội nhập kinh tế khu vực sẽ chấm dứt tư cách thành viên của mình đối với Công ước này khi tất cả Quốc gia thành viên của tổ chức đó đã rút khỏi Công ước.

3. Việc rút khỏi Công ước này phù hợp với Khoản 1 của Điều này sẽ cũng có nghĩa là rút khỏi bất kỳ Nghị định thư nào của Công ước.

Điều 41. Cơ quan lưu chiểu và ngôn ngữ

1. Tổng thư ký của Liên hợp quốc là người được chỉ định giữ lưu chiểu Công ước này.

2. Bản gốc của Công ước này, được làm bằng tiếng A-rập, tiếng Trung, tiếng Anh, tiếng Pháp, tiếng Nga và tiếng Tây Ban Nha, các văn bản đều có giá trị như nhau, sẽ được gửi lưu chiểu tới Tổng thư ký của Liên hợp quốc.

Để làm bằng, những người toàn quyền ký dưới đây được các Chính phủ uỷ quyền, đã ký Công ước này.

BỘ NGOẠI GIAO

Số: 45/2012/TB-LPQT

CỘNG HÒA XÃ HỘI CHỦ NGHĨA VIỆT NAM
Độc lập - Tự do - Hạnh phúc

Hà Nội, ngày 25 tháng 8 năm 2012

THÔNG BÁO
Về việc điều ước quốc tế có hiệu lực

Bộ Ngoại giao trân trọng đính chính thông tin về hiệu lực điều ước quốc tế như sau:

Công ước Chống tội phạm có tổ chức xuyên quốc gia, thông qua tại New York ngày 15 tháng 11 năm 2000 (kèm theo bảo lưu và tuyên bố), có hiệu lực đối với Việt Nam kể từ ngày 08 tháng 7 năm 2012.

Nghị định thư về phòng ngừa, trừng trị, trấn áp tội phạm buôn bán người, đặc biệt là phụ nữ và trẻ em, thông qua tại New York ngày 15 tháng 11 năm 2000 (kèm theo bảo lưu và tuyên bố), có hiệu lực đối với Việt Nam kể từ ngày 08 tháng 7 năm 2012.

Thông báo này thay cho thông báo số 36/2012/TB-LPQT ngày 30/7/2012 của Bộ Ngoại giao.

Bộ Ngoại giao trân trọng thông báo./.

Nơi nhận:
- Văn phòng Quốc hội (để báo cáo);
- Văn phòng Chủ tịch nước (để báo cáo);
- Văn phòng Chính phủ (để báo cáo);
- Phòng Công báo, VPCP (để đăng Công báo);
- Các Bộ: Công an, Tư pháp;
- Viện Kiểm sát nhân dân tối cao;
- Tòa án nhân dân tối cao;
- NHNNVN;
- Vụ TCQT, BNG;
- Lưu: LPQT (2).

TL. BỘ TRƯỞNG
VỤ TRƯỞNG
VỤ LUẬT PHÁP VÀ ĐIỀU ƯỚC QUỐC TẾ

Nguyễn Thị Thanh Hà

MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS
SOCIALIST REPUBLIC OF VIET NAM

INSTRUMENT OF RATIFICATION

WHEREAS the United Nations Convention against Transnational Organized Crime was adopted in New York on 15 November 2000,

AND WHEREAS the said Convention was signed on behalf of the Government of the Socialist Republic of Viet Nam on 13 December, 2000,

NOW THEREFORE I, Pham Binh Minh, Minister of Foreign Affairs of the Socialist Republic of Viet Nam declare that, the Socialist Republic of Viet Nam, having considered the above-mentioned Convention, ratifies the same and undertakes faithfully to perform and carry out the stipulations therein contain.

Upon ratification of this Convention, the Socialist Republic of Viet Nam, pursuant to paragraph 3 of Article 35 of this Convention, makes the following reservation: the Socialist Republic of Viet Nam does not consider itself bound by the provisions of paragraph 2 of Article 35 of this Convention.

IN WITNESS WHEREOF, I have signed and sealed this Instrument of Ratification.

DONE at Ha Noi, on 08 June 2012

PHAM BINH MINH
MINISTER OF FOREIGN AFFAIRS

MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS
SOCIALIST REPUBLIC OF VIET NAM

DECLARATION

I, Pham Binh Minh, Minister of Foreign Affairs of the Socialist Republic of Viet Nam,

HEREBY DECLARE that the Socialist Republic of Viet Nam makes the following declaration in relation to the United Nations Convention against Transnational Organized Crime, adopted in New York on 15 November 2000:

1. The Socialist Republic of Viet Nam declares that the provisions of the United Nations Convention against Transnational Organized Crime are non-self-executing. The implementation of provisions of this Convention shall be in accordance with Constitutional principles and substantive law of the Socialist Republic of Viet Nam, on the basis of bilateral or multilateral cooperative agreements with other States and the principle of reciprocity.

2. Pursuant to principles of the Vietnamese law, the Socialist Republic of Viet Nam declares that it does not consider itself bound by the provisions with regard to the criminal liability of legal persons set forth in Article 10 of this Convention.

3. The Socialist Republic of Viet Nam, pursuant to Article 16 of this Convention, declares that it shall not take this Convention as the direct legal basis for extradition. The Socialist Republic of Viet Nam shall carry out extradition in accordance with the provisions of the Vietnamese law, on the basis of treaties on extradition and the principle of reciprocity.

IN WITNESS WHEREOF, I have signed and sealed.

DONE at Ha Noi, on 08 June 2012

PHAM BINH MINH
MINISTER OF FOREIGN AFFAIRS